

Strhující pokračování světového bestselleru Čtvrté křídlo

REBECCA YARROS

FRAGMENT

Železný plamen

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Rebecca Yarros

Železný plamen – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

REBECCA YARROS

přeložila Pavla Kubešová

FRAGMENT

Iron Flame

Copyright © 2023 by Rebecca Yarros

All rights reserved.

Translation © Pavla Kubešová, 2024

This edition is published by arrangement with Alliance Rights Agency

c/o Entangled Publishing, LLC.

Cover artists © Bree Archer and Elizabeth Turner Stokes

Interior art by Elizabeth Turner Stokes

Interior endpaper map art by Melanie Korte

Cover images © yyanng / depositphotos.com

Cover images © Peratek; stopkin; detchana wangkheeree; d1sk / Shutterstock.com

ISBN tištěné verze 978-80-253-6954-8

ISBN e-knihy 978-80-253-6963-0 (1. zveřejnění, 2024) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-253-6964-7 (1. zveřejnění, 2024) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-253-6960-9 (1. zveřejnění, 2024) (ePDF)

*Mým společnícím, dalším zebrám.
Ne všechna síla je fyzická.*

*Železný plamen je strhující dobrodružná fantasy
odehrávající se v brutálním a soutěživém prostředí vojenské akademie
dračích jezdců. Obsahuje prvky jako válka, bitvy, zápasy,
nebezpečné situace, krev, násilí, zranění, smrt, otrava, vulgarismy a sex.
Pokud jste na některý z těchto elementů citliví, prosím,
vezměte jejich přítomnost na vědomí a připravte se na revoluci.*

ČTVRTÉ KŘÍDLO

Struktura všech ostatních křídel je identická.

**VELITEL
KŘÍDLA**

**VÝKONNÝ DŮSTOJNÍK,
ZÁSTUPCE VELITELE**

PERUŤ DRÁPŮ

**VELITEL
PERUTĚ**

**VÝKONNÝ DŮSTOJNÍK,
ZÁSTUPCE VELITELE**

LETKA 1

LETKA 2

LETKA 3

LETKA MÁ 15-20 LIDÍ

PERUŤ PLAMENŮ

**VELITEL
PERUTĚ**

**VÝKONNÝ DŮSTOJNÍK,
ZÁSTUPCE VELITELE**

LETKA 1

LETKA 2

LETKA 3

PERUŤ CHVOSTŮ

**VELITEL
PERUTĚ**

**VÝKONNÝ DŮSTOJNÍK,
ZÁSTUPCE VELITELE**

LETKA 1

LETKA 2

LETKA 3

DVOJITÉ ORÁMOVÁNÍ = VELITEL LETKY
JEDNODUCHÉ ORÁMOVÁNÍ = VÝKONNÝ DŮSTOJNÍK, ZÁSTUPCE VELITELE

BVA

BASGIATHSKÁ VÁLEČNÁ AKADEMIE

ČÁST PRVNÍ

*Následující text věrně převeď z navarrštiny do moderního jazyka
Jesinia Neilwartová, správkyň kvadrantu písařů ve válečné akademii
v Basgiathu. Všechny události jsou pravdivé a jména všech
postav byla zachována k počtě odvahy těch, kteří padli.
Nechť jsou jejich duše poručeny Malekovi.*

Tímto se zaznamenává, že v roce 628 po Sjednocení,
v souladu se Smlouvou, která ukončila působení
separatistického hnutí, vypálil drak město Aretii do základů.

Ti, kteří uprchli, přežili,
ostatní zůstali pohřbeni pod troskami.

– VEREJNÉ OZNÁMENÍ 628.85, PŘEPISANÉ CERELLOU NEILWARTOVOU

Revoluce chutná nezvykle... sladce.

Přes poškrábaný stůl v obrovské, rušné kuchyni aretijské pevnosti nevěřicně zírám na svého staršího bratra a žvýkám přitom medovou sušenku, kterou mi položil na talíř. Je to neskutečná dobrota.

Možná je to tím, že jsem už tři dny nejedla. Vlastně od chvíle, co mi ne až tak mytická bytost probodla bok otrávenou dýkou, která mě měla zabít. A taky by se jí to povedlo, kdyby nebylo Brennana, který se nepřestává usmívat, zatímco já zuřivě přezývkuju.

Tohle by klidně mohl být nejbizarnější zážitek mého života. Brennan žije. Veninové, temní vládci, kteří se měli vyskytovat jen v pověstech, jsou skuteční. Brennan žije. Aretia stále stojí, přestože byla po Tyrské vzpouře před šesti lety vypálená do základů. *Brennan žije*. Mám na břicho novou osmicentimetrovou jizvu, ale neumřela jsem. Brennan. Žije.

„Ty sušenky jsou dobré, co?“ zeptá se a taky si jednu vezme z tácu mezi námi. „Trochu mi připomínají ty, které nám pekl kuchař na základně v Calldyru, vzpomínáš?“

Civím na něho a žvýkám.

Tak moc je... jako býval. A přesto vypadá jinak, než si ho pamatuju. Narzlé kudrnaté vlasy mu nespadají do čela, ale má je ostříhané nakrátko. Rysy obličeje ztratily mladickou jemnost a koutky očí se mu lemují vějířky vrásek. Ale ten úsměv? Ty oči? Je to vážně on.

A ta jeho podmínka, že mě nevezme k mým drakům, dokud něco nesním? Prostě typický Brennan.

Ne že by Tairn někdy čekal na svolení, což znamená –

„*Taky si myslím, že potřebuješ něco sníst,*“ ozve se mi v hlavě Tairnův hluboký, domýšlivý hlas.

„*Jo, jo,*“ odpovím podobným tónem, a zatímco kolem ve spěchu proběhne někdo z kuchyně a krátce se na Brennana usměje, v duchu se snažím spojit s Andarnou.

Neodpoví, ale pořád mezi námi cítím mihotající se pouto, přestože už není zlaté jako její šupiny. Ani si ho v duchu nedokážu pořádně vizualizovat, ale to je možná tím, že jsem pořád trochu unavená. Nejspíš už zase spí, což není nic divného, když spotřebovala veškerou energii, aby zastavila čas. Po událostech v Ressonu bude spát přinejmenším ještě celý příští týden.

„Víš, zatím jsi pronesla sotva jediné slovo.“ Brennan nakloní hlavu, stejně jak to dělal dříve, když se snažil vyřešit nějaký problém. „Je to trochu děsivé.“

„Sledovat mě, jak *jím*, je trochu děsivé,“ opáčím stále ještě ochraptělým hlasem, jakmile polknu.

„A?“ Nestydatě pokrčí rameny, a když se usměje, ve tváři se mu objeví dolíček. Ten mi jako jediný připomene jeho chlapeckou nevinnost. „Před pár dny jsem se bál, že už tě nikdy neuvidím dělat... no, vlastně nic.“ Ukousne si pořádné sousto. Vypadá to, že chuť k jídlu ho neopustila, což mě podivně uklidňuje. „Mimochodem, za napravení mi nemusíš děkovat. Považuj to za dárek k jednadvacátým narozeninám.“

„Děkuju.“ Je to tak. Prospala jsem svoje narozeniny. A věřím, že když jsem ležela, v podstatě na smrtelné posteli, pro všechny v tomhle hradě, domě, nebo jak tomu říkají, jsem se postarala o pořádné pozdvižení.

Vtom do kuchyně vstoupí Xadenův bratranec Bodhi. Je oblečený v uniformě, ruku má v závěsu a černé kudrnaté vlasy čerstvě zastřižené.

„Podplukovníku Aisereighu,“ pozdraví a podá Brennanovi složený list. „Tohle právě přišlo z Basgiathu. Jezdec se zdrží až do večera, kdybyste chtěl

odpovědět. „Věnuje mi úsměv a já znovu užasnu nad tím, jak moc se podobá Xadenovi. Kývne bratrovi na rozloučenou, otočí se a odejde.

Z Basgiathu? Další jezdec? Kolik jich tu je? Jak rozsáhlá je ve skutečnosti tahle revoluce?

Otázky mě napadají rychleji, než je stačím formulovat. „Tak počkat. Ty jsi podplukovník? A kdo je Aisereigh?“ zeptám se. Jo, protože právě *to* je nejdůležitější otázka ze všech.

„Ze zřejmých důvodů jsem si musel změnit příjmení.“ Pohlédne na mě, rozlomí modrou voskovou pečeť a otevře list. „A žasla bys, jak rychle dosáhneš povýšení, když všichni tvoji nadřízení pořád umírají,“ řekne. Pak si přečte zprávu, zakleje a zastrčí list do kapsy. „Musím teď odejít na Shromáždění, ale ty v klidu dojez sušenky. Za půl hodiny se setkáme v hale a odvedu tě za tvými draky.“ Všechny stopy po dolíčku a směřjícím se starším bratrovi jsou pryč a namísto toho přede mnou sedí člověk, kterého sotva poznávám, důstojník, kterého neznám. Brennan by klidně mohl být úplný cizinec.

Aniž by čekal na odpověď, vstane a vyjde z kuchyně.

Chvilí jen srkám mléko a civím na prázdné místo, které po něm zůstalo. Židli nechal odsunutou, jako by se měl každou vteřinou vrátit. Spolкну zbytek sušenky, který mi uvízl v hrdle, a vystrčím bradu. Rozhodně tu neholdlám sedět a čekat, až se vrátí.

Zvednu se od stolu a vyrazím za ním. Vyjdu z kuchyně do dlouhé chodby. Nejspíš hodně spěchal, protože se po něm slehla zem.

Procházím další širokou chodbou s vysokým klenutým stropem a moje kroky tlumí husté koberce, když dojdu k – *No páni!* Přede mnou se zvedá široké dvojramenné schodiště z leštěného dřeva s detailně propracovaným zábradlím, které stoupá do dalších tří – ne, čtyř – podlaží.

Tolik jsem se soustředila na hledání bratra, že jsem se vůbec nerozhlížela kolem sebe, ale teď bezostyšně civím na uspořádání tohoto rozlehlého prostoru. Každá podesta v patře je posunutá o kousek dál než ta pod ní, jako by schodiště šplhalo na horu, do níž je pevnost vytesaná. Ranní světlo proudí dovnitř desítkami malých oken, které jsou jedinou ozdobou zdi zvedající se od masivních dvoukřídlových dveří až do pátého patra. Zřejmě tvoří nějaký vzor, ale stojím příliš blízko, než abych si ho prohlédla celý.

Nemám žádnou perspektivu, což je v současné době víceméně metaforou mého života.

Každý můj krok sledují dva strážci, ale když procházím kolem, nezastaví mě. Aspoň vím, že tu nejsem vězněm.

Pokračuju hlavní chodbou, dokud nezachyťím hlasy z místnosti, do níž vedou dvojce zdobené dveře a jedny z nich jsou otevřené. Jakmile přijdu blíž, okamžitě poznám Brennanův hlas a jeho tón je tak povědomý, až se mi sevře hrud.

„To nepůjde,“ prohlásí. „Další návrh.“

Projdu rozlehlou vstupní halou a ignoruju další dvě postranní křídla. Tohle místo je ohromující. Napůl palác, napůl domov, ale rozhodně pevnost. Silné kamenné zdi ji zřejmě uchránily před zkázou, ke které došlo před šesti lety. Dočetla jsem se, že sídlo Riorsonů nikdy nedobyla žádná armáda, dokonce ani během tří obléhání, o nichž vím.

Kámen nehoří. Přesně tak to povídal Xaden. Velkoměsto – teď jen město – bylo za ty roky v tichosti a skrytě znovu vybudováno generálu Melgrenovi přímo pod nosem. Znamení vzpoury, magické označení, které nesou děti všech popravených vůdců povstání, je nějakým způsobem chrání před Melgrenovým signetem, kdykoli jsou pohromadě aspoň tři. Melgren nedokáže předvídat výsledek žádné bitvy, které se označení zúčastní, takže nikdy nebyl schopen „vidět“, jak se tady připravují k vlastnímu boji.

Pokud jde o samotnou pevnost, v několika ohledech – od toho, že je kvůli lepší obranyschopnosti vytesaná do úbočí skály, až po dlážděné podlahy a ocelí vyztuženou dvoukřídlou vstupní bránu – mi připomíná Basgiath, válečnou akademii, kterou nazývám domovem od chvíle, co tam matku poslali coby velící generálku. Ale tím veškerá podobnost končí. Na zdech tu jsou opravdová umělecká díla, nejenom busty válečných hrdinů vystavené na stojanech, a navíc jsem si celkem jistá, že támhle naproti, kde v otevřených dveřích stojí Bodhi a Imogen, visí pravá tapisérie z Poromielu.

Imogen si přiloží prst na rty a kývne, abych zaujala prázdné místo mezi ní a Bodhim. Přejdou tam a všimnu si, že zatímco jsem odpočívala, Imogen si obarvila napůl vyholenou hlavu na jasnější odstín růžové. Očividně se tu cítí dobře. A Bodhi taky. Pouze jeho zlomená paže v závěsu a Imogenin rozbitý ret prozrazují, že se zúčastnili bitvy.

„Někdo musí vyslovit, co je zřejmé,“ pronese starší muž s páskou přes oko a orlím nosem ze vzdálenějšího konce stolu, který zaujímá téměř celý sál, vysoký přes dvě patra. Opálenou, větrem ošlehanou tvář s hlubokými vráskami lemují chomáče řídnoucích šedivých vlasů a dolní čelist má protáhlou jako pakůň. Opře se v židli a položí si baculatou ruku na kulaté břicho.

Ke stolu by se pohodlně vešlo třicet lidí, ale na jedné straně jich sedí jen pět, všichni v jezdecké černi. Vybrali si místa kousek ode dveří, v takovém úhlu, že by se museli úplně otočit, aby nás zahlédli. Před nimi přechází Brennan, ale ten si nás taky nemůže jen tak všimnout.

Srdce mi skočí až do krku a uvědomím si, že mi bude nějaký čas trvat, než si zvyknu na živého Brennana. Jistým způsobem je přesně takový, jak si ho pamatuju – ale přesto jiný. Ale je tu – žije, dýchá a civí na mapu Kontinentu zavěšenou na dlouhé zdi. Velikostí jí může konkurovat jen ta v učebně analýzy bitev v Basgiathu.

Přímo před ní, s paží položenou na opěradle robustního křesla a s očima upřenýma na osazenstvo stolu, stojí Xaden.

Vypadá dobře, přestože jeho opálenou tvář hyzdí temné kruhy pod očima z nedostatku spánku. Nápadné lící kosti, tmavé oči, které zjihnou vždycky, když se setkají s mýma, jizva, která mu rozděluje obočí a končí pod okem, mihotající, svíjející se znamení, které dosahuje až k čelisti, a výrazné linie úst, které znám stejně dobře jako své vlastní – díky tomu je pro mě fyzicky naprosto dokonalý, a to mluvím jen o jeho obličeji. Xadenovo tělo? To je ještě lepší a způsob, jakým ho používá, když mě drží v náruči –

Ne. Zavrtím hlavou a okamžitě přeruším své myšlenky. Ať si je Xaden úžasný, mocný a děsivě smrtonosný – což by mě nemělo vzrušovat, ale je to tak –, už mu prostě nemůžu věřit, že mi řekne pravdu o... no, o čemkoli. Což mě vážně *bolí*, když vezmu v úvahu, jak strašně jsem do něho zamilovaná.

„A co je ta zřejmá věc, majore Ferrisi?“ zeptá se Xaden naprosto znučeným tónem.

„Tohle je Shromáždění,“ pošeptá mi Bodhi. „Hlasovat může pětičlenné kvórum, protože všech sedm se téměř nikdy nesejde. A k odhlasování návrhu stačí čtyři hlasy.“

Odložím si tuhle informaci na později. „Můžeme poslouchat?“

„Setkání jsou přístupná všem, kdo se chtějí účastnit,“ odpoví Imogen stejně tiše.

„A my se účastníme... na chodbě?“ ujišťuju se.

„Ano,“ odvětí bez dalšího vysvětlení.

„Jediným řešením je návrat,“ pokračuje Orlí nos. „Kdybychom to neudělali, riskovali bychom všechno, co tady budujeme. Objeví se tu pátrací hlídky a my nemáme dost jezdců –“

„Když nechceme, aby se o nás vědělo, je trochu těžké provádět nábor,“ namítne drobná žena s tmavě okrovou kůží a lesklými černými vlasy, které připomínají havraní peří. Při zlostném pohledu na staršího muže se jí v koutcích očí vytvoří vějířky vrásek.

„Neodklánějme se od tématu, Trissová,“ upozorní ji Brennan a promne si kořen nosu. Otcova nosu. Jejich podoba je až nepřírozená.

„Navyšovat naše počty nemá smysl bez funkční kovárny, která by dodávala dostatek zbraní,“ zahřmí nade všemi Orlí nos. „Jestli jste si nevšimli, pořád nám schází luminarium.“

„A jak v této záležitosti pokračuje vyjednávání s vikomtem Tecarusem?“ otázce se klidným, dunivým hlasem velký muž s hustým stříbrným plnovousem a popotáhne si ho ebenovou rukou.

Vikomt Tecarus? O takové urozené rodině není v navarrských záznamech ani zmínka. Naše šlechta dokonce ani žádné vikomty nemá.

„Stále hledáme diplomatické řešení,“ odpoví Brennan.

„Žádné není. Tecarus se dosud nesmířil s tím, jak jste ho loni v létě urazil.“ Starší žena se světlými vlasy končícími těsně u alabastrové brady, která se svou mohutnou postavou vypadá tak trochu jako saň, spočine pohledem na Xadenovi.

„Už jsem vám řekl, že vikomt nám nikdy nic nedá,“ odvětí Xaden. „Ten člověk je *sběratel*. Nikoli *obchodník*.“

„No, teď s námi *obchodovat* rozhodně nebude,“ odfrkne si žena a přimhouří oči. „Zvlášť, když ani nehodláte uvažovat o jeho poslední nabídce.“

„Tu poslední *nabídku* si může strčit někam,“ pronese Xaden klidně, ale v očích má tvrdý pohled, který lidem u stolu zabrání vyjádřit jakýkoli nesouhlas. A jako by jim chtěl dát najevo, že s nimi nehodlá ztrácet čas, obejde masivní křeslo a posadí se. Když si natáhne dlouhé nohy a opře se předloktími o sametem potažené područky, sálá z něho nezájem.

Všeobecné mlčení je všeříkající. Xaden v tomhle Shromáždění požívá tolik úcty jako v Basgiathu. Kromě Brennana tu žádného dalšího jezdce neznám, ale vzhledem k tichu, které tu teď panuje, bych se vsadila, že Xaden je nejmocnější osobou v místnosti.

„*Prozatím*“, připomene mi Tairn s arogancí, jakou může oplývat jen ten, kdo je už sto let jedním z nejhroživějších draků na celém Kontinentu. „*Až ti lidé skončí s politikou, požádej je, aby tě doprovodili do údolí.*“

„Musí existovat nějaké řešení. Pokud nedokážeme zásobit naše houfy dostatkem zbraní, abychom do roka mohli začít skutečně bojovat, nebezpečí se přiblíží natolik, že už nejspíš neudržíme postup veninů na uzdě,“ poznamená Stříbrný plnovous. „A tohle všechno bude k ničemu.“

Sevre se mi žaludek. Do roka? To jsme *tak* blízko k prohrané válce, o níž jsem před pár dny ještě nevěděla?

„Jak jsem řekl, pracuju na diplomatickém řešení k získání luminaria,“ – zopakuje Brennan nabroušeně – „ale najednou jsme se tak odklonili od tématu, že si nejsem jistý, jestli jsem stále na tom samém Shromáždění.“

„Hlasuju, abychom sáhli po basgiathském luminariu,“ navrhne Saň. „Pokud jsme takhle blízko k prohře, není jiná možnost.“

Xaden střelí po Brennanovi pohledem, který nedokážu rozluštit, a když mi to dojde, zhluboka se nadechnu – nejspíš zná bratra líp než já.

A zapíral mi ho. Ze všeho, co mi tajil, je tohle to nejhorší a já se s tím pořád nedokážu vyrovnat.

„*A co bys s tou informací dělala, kdyby se o ni podělil?*“ chce vědět Tairn.

„*Přestaň vnášet logiku tam, kde vládnu emoce.*“ Založím si paže na hrudi. Je to moje srdce, které nedovolí hlavě, aby Xadenovi odpustila.

„To už jsme přece zavrhli,“ podotkne Brennan s konečnou platností. „Kdybychom si vzali basgiathské luminarium a vybavení tamní kovárny, Navarra by nemohla doplňovat skladiště v pevnostech. A pokud by ochranný štít padl, zahynul by nespočet civilistů. Chce za to být někdo z vás zodpovědný?“

Rozhostí se ticho.

„V tom případě souhlasím,“ prohlásí Orlí nos. „Dokud nedokážeme zásobit houfy, kadeti se *musí* vrátit.“

Aha.

„Mluví o nás,“ šeptnu. Proto stojíme tak, aby si nás nevšimli.

Bodhi přikývne.

„Suriová, vy jste nezvykle zamlklá,“ prohodí Brennan s pohledem upřeným na brunetku se širokými rameny, olivovou kůží, stříbrným pramenem ve vlasech a nakrčeným nosem, která sedí vedle něho.

„Já navrhuji, abychom poslali zpátky všechny kromě dvou.“ A zatímco bubnuje kostnatými prsty do stolu, až její obrovský smaragdový prsten odráží světlo všemi směry, z její nezúčastněnosti mi přeběhne mráz po zádech. „Šest kadetů může lhát stejně dobře jako osm.“

Osm.

Xaden, Garrick, Bodhi, Imogen, tři označení, s nimiž jsem se před bitvou neměla šanci seznámit, a... já.

Jako přílivová vlna mě zasáhne nevolnost. Válečné hry. Měli jsme dokončit poslední letošní soutěžní úkol mezi basghiatkými křídly kvadrantu jezdců, a namísto toho jsme vlétli do smrtící bitvy s nepřítelem, jehož jsem až do minulého týdne pokládala jen za součást pověstí, a teď jsme... no, tady. Ve městě, které ani nemá existovat.

Ale ne všichni.

Sevře se mi hrdlo a mrkáním rychle zaplaším pálení v očích. Soleil a Liam nepřežili.

Liam. Moje vzpomínky zaplaví blondaté vlasy a nebesky modré oči a v hrudi se mi rozhoří bolest. Jeho hlučný smích. Milý úsměv. Oddanost a laskavost. To všechno je pryč. *On* je pryč.

Protože slíbil Xadenovi, že mě ochrání.

„Ani jeden z těch osmi není postradatelný, Suriová.“ Stříbrný plnovous se zhoupne na zadních nohách křesla a začne studovat mapu za Xadenem.

„Co navrhuje, Felixi?“ opáčí Suriová. „Založit si ve volném čase vlastní válečnou akademii? Většina z nich ještě nedokončila studium. Zatím nám jsou k ničemu.“

„Jako by někdo z vás mohl rozhodovat o tom, jestli se vrátíme,“ přeruší je Xaden a upoutá tím jejich pozornost. „Vyslechneme si radu Shromáždění, ale budeme ji brát přesně tak – jako radu.“

„Nemůžeme vám dovolit, abyste riskoval život –“ argumentuje Suriová.

„Životy ostatních jsou rovnocenné,“ ukáže na nás Xaden.

Brennan zachytí můj pohled a vytřeští oči.

Všechny hlavy v místnosti se otočí a já potlačím nutkání utéct, protože téměř každý pohlédne na mě.

Koho vidí? Lilithinu dceru, nebo Brennanovu sestru?

Zvednu bradu, protože jsem obojím... a necítím se být ani jedním.

„Něčí život ne,“ vyhrkne Suriová s pohledem upřeným na mě. *Au.* „Jak jste tady mohl stát a nechat ji vyslechnout Shromáždění?“

„Jestli jste nechtěli, aby vás slyšela, měli jste zavřít dveře,“ zareaguje Bodhi a vstoupí do sálu.

„Nemůžeme jí věřit!“ Třebaže jí tváře zbarvil vztek, v očích Suriové se zrcadlí strach.

„Xaden za ni přece převzal odpovědnost.“ Imogen udělá krok stranou a postaví se blíž ke mně. „Jakkoli je ten zvyk brutální.“

Střelím pohledem po Xadenovi. O čem to ksakru mluví?

„Pořád tomu konkrétnímu rozhodnutí nerozumím,“ dodá Orlí nos.

„Bylo snadné. Její život má cenu tuctu mých životů,“ vysvětlí Xaden a z intenzity v jeho očích zatajím dech. Kdybych nevěděla, jak je to doopravdy, musela bych dojít k přesvědčení, že to myslí vážně. „A to nemluví o jejím signetu. Stejně bych jí pověděl o všem, co tady probíráme, takže otázka zavřených nebo otevřených dveří je naprosto zbytečná.“

V hrudi se mi rozhoří jiskřička naděje. Možná, že přede mnou opravdu přestal mít tajemství.

„Je to dcera generálky Sorrengailové,“ zdůrazní Saň se zřetelným znechucením v hlase.

„A já jsem generálčin syn,“ opáčí Brennan.

„Jenže vy jste za posledních šest let víc než prokázal svoji loajalitu!“ zvolá Saň. „Ona ne!“

V krku mě začne pálit vztek a vžene mi barvu do tváří. Mluví o mně, jako bych tu nebyla.

„V Ressonu bojovala po našem boku.“ Bodhi se narovná a taky zvýší hlas.

„Měla by být pod zámkem.“ Suriová s brunátným obličejem vstane od stolu. Její pohled spočine na stříbrných koncích vlasů, které jsem si na hlavě spletla do koruny. „S tím, co ví, nás může všechny zničit.“

„Souhlasím.“ Orlí nos se k ní připojí s hmatatelnou nenávisť namířenou mým směrem. „Měla by být ve vězení. Je příliš nebezpečná.“

Sevre se mi žaludek, ale nasadím nečitelný výraz, stejně jako jsem to nečetněkrát viděla u Xadena, a nechám ruce volně viset podél boků, poblíž

dýk zastrčených v pouzdrech. Ano, mám křehké tělo a nespolehlivé klouby, ale zato umím smrtelně přesně mířit dýkami.

Zatraceně, v žádném případě jim nedovolím, aby mě tu drželi zavřenou v kleci.

Pozorně se rozhlednu po členech Shromáždění a snažím se vyhodnotit, kdo z nich je největší hrozbou.

Brennan se napřímí. „Uvědomujete si, že je propojená s Tairnem, jehož pouta se s každým jezdcem prohlubují a jehož předcházející pouto bylo tak silné, že ho Naolinova smrt téměř zabila? Uvědomujete si, že kdyby zemřela, mohl by zahynout? A že díky tomu je Riorsonův život provázaný s jejím?“ Kývne směrem ke Xadenovi.

Zklamání, které cítím, chutná hořce. To je všechno, čím pro něho jsem? Xadenovým slabým místem?

„Za Violet jsem zodpovědný já,“ ozve se Xaden hlubokým hlasem plným zášti. „A kdyby to nestačilo, není tu jen jeden, ale rovnou *dva* draci, kteří se zaručili za její čestnost.“

Tak to už by stačilo!

„Stojím přímo tady,“ vyštěknu, a když většině lidí kolem stolu spadne brada, pocítím až nepatřičné uspokojení. „Tak přestaňte mluvit *o mně* a snažte se mluvit *se mnou*.“

Koutek Xadenových úst se stočí vzhůru a v jeho výrazu se nezaměnitelně zableskne hrdost.

„Co ode mě chcete?“ zeptám se jich, když vstoupím do sálu. „Chcete, abych přešla lávku a prokázala tak svoji odvahu? Splněno. Chcete, abych zradila své království tím, že budu chránit obyvatele Poromielu? Splněno. Chcete, abych uchovávala jeho tajemství?“ Levou rukou mávnu ke Xadenovi. „Splněno. Neprozradila jsem je.“

„Kromě toho, na kterém opravdu záleželo.“ Suriová povytáhne obočí. „Všichni víme, jak jste se ocitli v Athebyne.“

Málem se zadusím pocitem viny.

„To nebylo –“ vystartuje Xaden a vyskočí z křesla.

„Její vinou.“ Muž, který sedí nejbližší, ten se šedivým plnovousem – Felix – vstane, otočí se k Suriové a zabrání jí ve výhledu na mě. „Žádný přímán není schopen odolat čtenáři vzpomínek, zvláště ne tomu, kterého považuje za přítele.“ Obrátí se ke mně. „Musíte si ale uvědomit, že odted máte

v Basgiathu nepřátele. Pokud se tam vrátíte, musíte vědět, že Aetos už není váš přítel. A kvůli tomu, co jste viděla, se vás pokusí zabít.“

„Já vím.“ Ta slova mi ztěžknou na jazyku.

Felix přikývne.

„Tady jsme skončili,“ řekne Xaden a hledí na Suriovou a Orlí nos tak dlouho, dokud poraženě nesvěsí ramena.

„Ráno očekávám nejnovější informace o Zolye,“ upozorní ještě všechny Brennan. „Považujte toto Shromáždění za odročené.“

Členové rady odstrčí židle, a když jim uhneme z cesty, vyjdou ze sálu. Imogen a Bodhi zůstanou po mém boku.

Nakonec se vstane i Xaden, ale zastaví přede mnou. „Přesuneme se do údolí. Až budeš hotová, přijď za námi.“

„Jdu rovnou.“ Tohle je poslední místo na Kontinentu, kde bych chtěla zůstat sama.

„Počkej tady a promluv si s bratrem,“ řekne tiše. „Kdoví, kdy budeš mít další příležitost.“

Přes Bodhiho rameno pohlédnu zpátky do sálu a uvidím Brennana čekat za stolem. Tohle je Brennan, který nikdy nelitoval času, když mi jako malé pomáhal obvázat kolena. Tohle je Brennan, který napsal knížku, co mi pomohla přežít můj první rok v Basgiathu. Tohle je Brennan... který mi šest let strašně chyběl.

„Běž,“ pobídne mě Xaden. „Bez tebe neodletíme a nenecháme si Shromážděním diktovat, co máme dělat. O tom, co podnikneme, rozhodne nás osm společně.“ Dlouze se na mě podívá, až se moje zrádné srdce zachvěje, a odejde. Bodhi a Imogen vyrazí za ním.

A mně, vyzbrojené šesti roky otázek, nezbyvá než se vrátit bratrovi.

Největší předností sídla Riorsonů je údolí nad ním, které je ohříváné přírodní termální energií. Protože právě zde leží původní líníště dračího rodu Dubhmadinn, z něhož pocházejí dva největší draci našich časů – Codagh a Tairn.

— PŘÍRUČKA PLUKOVNÍKA KAORIHO O DRACÍCH

KAPITOLA DVA

Zavřu za sebou vysoké dveře a popojdu k Brennanovi. *Toble* setkání rozhodně není určeno veřejnosti.

„Najedla ses pořádně?“ Opře se o okraj stolu, jak to dělal, když jsme byli děti. Ten pohyb je tak... brennanovský. Pokud jde o jeho otázku, tu naprosto ignoruju.

„Takže tady jsi strávil posledních šest let?“ Moc nechybí a zlomí se mi hlas. Jsem tak ráda, že žije. Na ničem jiném teď nezáleží. Ale taky nemůžu zapomenout na roky, po které mě nechával truchlit.

„Ano.“ Svěsí ramena. „Je mi líto, že jsem tě nechal uvěřit v moji smrt. Jinak to ale nešlo.“

Rozhostí se rozpačité ticho. Co na to mám říct? *To je v pořádku, ale ne tak úplně?* Je toho tolik, co bych mu chtěla říct, tolik, na co se potřebuju zeptat, ale najednou mi ty roky našeho odloučení připadají jako... obrovská překážka. Ani jeden z nás už není tím stejným člověkem.

„Vypadáš jinak.“ Usměje se, ale je to smutný úsměv. „Nemyslím to špatně. Prostě jen... vypadáš jinak.“

„Když jsi mě viděl naposledy, bylo mi čtrnáct.“ Ušklíbnu se. „Výšku mám ale pořád stejnou. Kdysi jsem doufala, že časem ještě o kus povyrostu, ale bohužel, tady jsem.“

„Jsi tady.“ Pomalu přikývne. „Vždycky jsem si tě představoval v barvách písarů, ale černá ti taky sluší. Bohové...“ Povzdychne si. „Když jsem se dozvěděl, že jsi přežila Rozřazení, nepopsatelně se mi ulevilo.“

„Ty jsi to věděl?“ Zableskne se mi v očích. Má v Basgiathu své informátory.

„Věděl. A pak tě Riorson přivezl pobodanou a umírající.“ Uhne pohledem stranou, odkašle si, a než pokračuje, zhluboka se nadechne. „Jsem tak neskutečně rád, že ses uzdravila a že jsi přežila první ročník.“ Úleva v jeho očích trošičku zmírní můj hněv.

„Mira mi pomohla.“ A to je řečeno jen velmi mírně.

„Brnění?“ uhádne správně. Něco na tom lehounkém brnění z dračích šupin, které mám pod svojí koženou leteckou uniformou, skutečně je.

Přikývnu. „Nechala mi ho vyrobit na míru. A taky mi dala tvůj deník. Ten, co jsi napsal pro ni.“

„Doufám, že ti byl k užitku.“

Vzpomenu si na naivní, bezstarostnou dívku, která přešla lávku, a na všechny těžké zkoušky prvního ročníku, jež ze mě ukuly ženu, kterou jsem se stala. „Byl.“

Brennan se přestane usmívat a podívá se z okna. „Jak se Miře daří?“

„Z vlastní zkušenosti vím, že by se jí dařilo mnohem líp, kdyby věděla, že jsi naživu.“ Nemá smysl chodit kolem horké kaše, když máme jen trochu času.

Trhne sebou. „Řekl bych, že jsem si to zasloužil.“

A já bych řekla, že tohle je odpověď na *tu* otázku, kterou jsem mu chtěla položit. Mira to neví. Ale měla by.

„Jak *přesně* jsi přežil, Brennane?“ Přeslápnu z nohy na nohu a založím si paže na hrudi. „Kde je Marbh? Co tady děláš? Proč ses nevrátil domů?“

„Jedno po druhém.“ Zvedne ruce, jako by se bránil, a než pevně sevře okraj stolu, zahlédnu na jeho dlani jizvu ve tvaru runy. „Naolin... On byl –“ Zatne zuby.

„Tairnův předchozí jezdec,“ navrhnou pomalu a v duchu se zamyslím, jestli pro Brennana nebyl něčím víc. „Ovládal schopnost odčerpávat a zemřel, když se tě snažil zachránit. Tak to aspoň vyprávěl profesor Kaori.“ Srdce mi poklesne. „*Je mi líto, že tvůj předchozí jezdec zemřel při záchraně mého bratra.*“

„*O tom, kdo tu byl před tebou, už víckrát nebudeme mluvit,*“ promluví Tairn drsným hlasem.

Jeden koutek Brennanových úst se stočí vzhůru. „Kaori mi chybí. Je to dobrý chlap.“ Vzdychne, ale pak zvedne hlavu a podívá se mi do očí. „Nalolin neselhal, ale stálo ho to *vše*. Probudil jsem se na útesu nedaleko odsud. Marbh byl zraněný, ale naživu, a ostatní draci...“ Jeho jantarové oči se setkají s mýma. „Jsou tu další draci a ti nás zachránili – nejdřív nás ukryli v bludišti jeskyní pod údolím a později u civilistů, kteří přežili vypálení města.“

Svraštím obočí, jak se snažím si všechny ty informace poskládat. „Kde je Marbh teď?“

„Už několik dní je v údolí s ostatními a spolu s Tairnem, Sgaeyl a – od chvíle, co ses probudila – i s Riorsonem dává pozor na Andarnu.“

„Tak to dělal Xaden? Hlídal Andarnu?“ Byla jsem našťavaná, že se mi tak očividně vyhýbá, ale po tomhle se můj vztek trochu zmírnil. „A proč jsi tady, Brennane?“

Pokrčí rameny, jako by jeho odpověď byla zcela zřejmá. „Jsem tady ze stejného důvodu, z jakého jsi ty bojovala v Ressonu. Nedokázal jsem stát stranou, v bezpečí za navarrským ochranným štítem, a sledovat, jak nevinní lidé umírají rukou těch, co ovládají temnou magii, protože naše vláda je příliš sobecká, než aby pomohla. To je i důvod, proč jsem se nevrátil domů. Nemohl bych odletět do Navarry s vědomím, co jsme udělali – co *děláme* –, a rozhodně bych se nedokázal podívat do očí naší matce a poslouchat, jak ospravedlňuje naši zbabělost. Odmítl jsem žít ve lži.“

„Jen jsi v ní nechal žít Miru a mě.“ Vyzní to trochu rozzlobeněji, než jsem měla v úmyslu, anebo jsem možná trochu rozzlobenější, než si uvědomuju.

„Což je volba, která mě od té doby trápila každý den.“ Lítost v jeho očích stačí, abych se zhluboka nadechla a pokusila se trochu sebrat. „Říkal jsem si, že máte tátu –“

„Jenomže pak už jsme ho neměly.“ Strach, že se mi sevře hrdlo natolik, až nebudu moct dýchat, mě přinutí podívat se na mapu a přistoupit blíž, abych si ji důkladněji prohlédla. Na rozdíl od té, co visí v Basgiathu a je denně doplňována záznamy o útocih gryfů na hranicích, tato odráží pravdu, kterou Navarra tají. Oblast Pustiny – suchého, pouští pokrytého poloostrova na jihovýchodě, který poté, co jej generál Daramor v průběhu Velké

války zcela zničil, opustili všichni draci – je kompletně zbarvená do ruda. A odtamtud se krvavá skvrna rozlévá přes řeku Dunness do Braevicku.

Místa, kde se nově bojuje, jsou označená alarmujícím počtem jasně rudých a oranžových vlaječek. Rudé hyzdí nejen oceánskou východní hranici provincie Krovlan podél Malekovy zátoky, ale těžce zasahují i do severských plání. Šíří se jako nakažlivá choroba, a dokonce zamořují i Cygnisen. A oranžové hustě pokrývají břehy řeky Stonewater, která teče přímo k hranici Navarry.

„Takže všechny ty pověsti jsou pravdivé. Veninové pronikají z Pustiny, vysávají ze země magii a stěhují se od města k městu.“

„Viděla jsi to na vlastní oči.“

„A wyverný?“

„My o nich víme už pár měsíců, ale kadeti ne. Kvůli jejich vlastní bezpečnosti jsme až doteď omezovali, co Riorson a ostatní věděli, což, jak si zpětně uvědomuju, možná byla chyba. Zjistili jsme, že existují minimálně dva druhy – jedny, které chrlí modrý oheň, a druhé, rychlejší, které chrlí oheň zelený.“

„Kolik jich je?“ chci vědět. „Kde je tvoří?“

„Myslíš, kde se líhnou?“

„Tvoří,“ zopakuju. „Nevzpomínáš si na pověsti, které nám táta čítával? Říkalo se v nich, že veninové wyverny tvoří. Přenášejí energii *do* wyvern. Myslím, že právě proto wyverny, které v boji přišly o své temné jezdce, padly. Ztratily zdroj své síly.“

„Ty si pamatuješ všechno, co nám táta čítával?“ Udiveně na mě pohlédne.

„Pořád tu knihu mám.“ Je dobře, že Xaden opatřil můj pokoj v Basgiathu ochranným štítem, takže ji za mé nepřítomnosti nikdo neobjeví. „Chceš mi říct, že jsi nejenom nevěděl, že je veninové tvoří, ale ani to, odkud se šíří?“

„To je... přesné.“

„Jak uklidňující,“ zamumlám, když mě začne brnět kůže. Zatřepu rukama a projdu kolem velké mapy. Oranžové vlaječky jsou příšerně blízko městu Zolya, druhému nejlidnatějšímu sídlu v Braevicku. Taký se tam nachází Cliffsbane, jejich letecká akademie. „Ten muž se stříbrným plnovousem řekl, že máme rok, abychom to zvrátili?“

„Felix. Je to nejrozumnější člen Shromáždění, ale já osobně si myslím, že se mylí.“ Brennan mávne rukou k hranici Braevicku s Pustinou, kterou

tvoří řeka Dunness. „Ty rudé vlaječky označují útoky z posledních několika let a ty oranžové z posledních několika měsíců. Při tom tempu, jakým se šíří, nejenom pokud jde o počet vyvern, ale i o rozsah území? Domnívám se, že mají namířeno vzhůru po řece Stonewater a nám zbývá sotva šest měsíců, než budou natolik silní, aby zaútočili na Navarru – ale Shromáždění o tom nechce ani slyšet.“

Šest měsíců. Polknu žluč, která mi stoupá do krku. Podle naší matky byl Brennan odjakživa vynikající stratég. Sázím tedy na jeho odhad. „Obecně by se dalo říct, že se pohybují na severozápad – k Navaře. Resson je výjimka, spolu s tímhle místem – ať je to cokoli.“ Ukážu na vlaječku, která označuje bod asi hodinu letu na východ od Ressonu.

Hlavou mi bleskne vzpomínka na vysušenou krajinu kolem toho, co bývalo prosperující obchodní stanici. Ty vlaječky jsou víc než jen odchylky. Představují dvojici oranžových skvrn v jinak netknuté oblasti.

„Domníváme se, že železná bedna, kterou Garrick Tavis objevil v Ressonu, obsahovala nějaké vábidlo, ale museli jsme ji zničit dřív, než jsme ji stačili prozkoumat. A podobnou bednu jsme našli i v Jahně, už zničenou.“ Podívá se na mě. „Podle všeho ale byly vyrobeny v Navaře.“

Zhluboka se nadechnu a snažím se tu informaci vstřebat. Zároveň přemýšlím, proč by Navarra vytvářela další návnady kromě té jedné, která nás měla zabít. „Vážně si myslíš, že zaútočí na Navarru ještě předtím, než se zcela zmocní Poromielu?“ Proč by nejdřív neuchvátili snadnější cíle?

„Myslím. Jejich přežití na tom záleží stejně tak, jako naše záleží na jejich zastavení. Energie z basgiathského líhniště by jim poskytla potravu na celé dekády. A generál Melgren je přesto natolik přesvědčený o spolehlivosti ochranného štítu, že se nechystá varovat obyvatelstvo. Anebo se bojí, že kdyby to veřejně rozhlásil, lidé by mohli dospět k závěru, že nejsme až takoví bezchybní hrdinové. Už ne. Fenova vzpoura naučila vládu, že je mnohem snazší ovládat šťastné obyvatelstvo než nespokojené – anebo ještě hůř, vydešené.“

„A daří se jim tu pravdu tajit,“ šeptnu. Někdy v naší minulosti jedna generace Navařanů zasáhla do dějin a vymazala z knih veškeré zmínky o existenci veninů, jen proto, že jsme nebyli ochotní riskovat naši vlastní bezpečnost poskytnutím jediné látky, která dokáže zabít temné vládce – stejné slitiny, která pohání i ty nejvzdálenější úseky našeho ochranného štítu.

„Jo, no, táta se nám to snažil říct.“ Brennanův hlas zjihne. „Ve světě jezdců na dracích, letců na gryfech a těch, co ovládají temnou magii...“

„... jsou to písaři, kteří ve svých rukou drží veškerou moc.“ Vydávají veřejná oznámení. Provádějí záznamy. Píší historii. „Myslíš, že to táta věděl?“ Myšlenka, že by mi vštěpoval důležitost fakt a informací, a přitom by mi zatajil to nejdůležitější, je nepředstavitelná.

„Raději si myslím, že to nevěděl.“ Brennan mi nabídne posmutnělý úsměv.

„Až se ty síly přiblíží k hranici, provalí se to. Nemůžou skrývat pravdu. Někdo to uvidí. Někdo to *musí* uvidět.“

„Ano, a až se to stane, naše revoluce musí být připravená. Ve vteřině, kdy to tajemství vyjde najevo, už nebude důvod držet označené pod dohledem vlády a my ztratíme přístup k basgiathské kovárně.“

To slovo je tu zas: *revoluce*.

„Ty myslíš, že můžete vyhrát.“

„Proč jsi to řekla?“ Otočí se ke mně.

„Nazýváš to revolucí, ne vzpourou.“ Povytáhnou obočí. „Tyrrština není to jediné, co nás táta oba naučil. Ty myslíš, že můžete vyhrát – na rozdíl od Fena Riorsona.“

„My *musíme* vyhrát, jinak zemřeme. Všichni. Navařané jsou přesvědčení, že jsou za ochranným štítem v bezpečí, ale co by se stalo, kdyby štít padl? Kdyby nebyl tak silný, jak se vláda domnívá? Už teď je napnutý na maximum. A o lidech, kteří žijí mimo oblasti chráněné štítem, už se vůbec nezmiňuju. Tak či onak, nepřátelé jsou v přesile, Vi. Nikdy jsme je neviděli organizovat se za vůdcem, jako tomu bylo v Ressonu, a Garrick nás informoval, že jednomu se podařilo uniknout.“

„Mudrc.“ Zachvěju se a obejmů se rukama. „Tak ho nazývala venina, která mě probodla. Nejspíš je to jejich učitel.“

„*Učitel?* Jako že založili nějakou školu pro veniny? Ztraceně, tak to je něco.“ Zavrtí hlavou.

„Ale ty taky nejsi v bezpečí ochranného štítu,“ poznamenám. „Tady ne.“ Ochranný magický štít poskytovaný dračím líhništěm v Údolu nedosahuje až k oficiální horské hranici Navarry a celé jihozápadní pobřeží Tyrrendoru – včetně Aretie – zůstává bez ochrany. Dokud jsme si mysleli, že jediným nebezpečím jsou gryfové, kteří nejsou schopní vylétnout dostatečně vysoko, aby překonali horské štíty, nikdy na téhle skutečnosti nezáleželo.

„Tady ne,“ souhlasí. „Je ale dost zvláštní, že Aretia má svůj vlastní dřímající strážný kámen. Přinejmenším si myslím, že to je strážný kámen. Nikdy jsem nebyl dost blízko tomu v Basgiathu, abych ty dva dopodrobně porovnal.“

Povytáhnou obočí. Druhý strážný kámen? „Myslela jsem, že během Sjednocení byl vytvořen jen jeden jediný.“

„Jo, a já jsem si myslel, že veninové jsou mýtus a jediným klíčem k pohonu ochranného štítu jsou draci.“ Pokrčí rameny. „Ale umění vytvářet nové ochranné štíty je stejně ztracená magie, takže jde v podstatě jen o zajímavý artefakt. Ovšem hezký na pohled.“

„Vy máte strážný kámen,“ zašeptám a v hlavě mi přitom víří myšlenky. Kdyby měli ochranný štít, nepotřebovali by tolik zbraní. Kdyby mohli nastartovat vlastní ochranu, možná by ji mohli protáhnout až do Poromielu, tak jako my napínáme náš ochranný štít, co to jde. Třeba bychom mohli zajistit bezpečí aspoň některým z našich sousedů...

„*Nepoužitelný*. To, co potřebujeme, je zatracené luminarium – zdroj energie, který znásobí dračí oheň natolik, aby vytavil slitinu pro výrobu jedinečných zbraní schopných porazit veniny. *To* je naše jediná záchrana.“

„Ale co když ten strážný kámen není nepoužitelný?“ Rozbuší se mi srdce. Bylo nám řečeno, že existuje jen jediný strážný kámen a že ochranný štít, který vytváří, se rozpíná na hranice svých možností. Ale pokud existuje další... „Skutečnost, že v současné době nikdo neví, jak vztyčit nový ochranný štít, přece neznamená, že ta znalost *někde* není. Třeba v archivu. Takovou informaci bychom přece nevymazali. Chránili bychom ji všemi prostředky, pro každý případ.“

„Violet, ať už myslíš na cokoli, přestaň.“ Přejede si palcem po bradě, což dělal vždycky, když byl nervózní. Je úžasné, kolik si toho o něm pamatuju. „Archiv považuj za nepřátelské území. Jediné, co nám tuhle válku může vyhrát, jsou zbraně.“

„Vy ale nemáte fungující kovárnu ani dostatek jezdců, abyste se ubránili, kdyby si Navarra uvědomila, co chystáte.“ Jako pavouk mi vzhůru po páteři šplhá panika. „Vážně si myslíš, že tuhle válku vyhraje pár *dykami*?“

„Podáváš to, jako bychom byli odsouzení k záhubě. Nejsme.“ V čelisti mu zacuká sval.

„První separatistická vzpoura byla potlačena ani ne do roka a ještě před pár dny jsem si myslela, že semlela i tebe.“ On to nechápe. Nemůže. On *nikoho* z rodiny nepohřbil. „Už jednou jsem sledovala, jak tvoje věci požírá oheň.“

„Vi...“ Na vterinu zaváhá, pak mě obejmě, přitáhne si mě do náruče a začne mnou jemně kolébat, jako bych znovu byla malá holčička. „Poučili jsme se z Fenových chyb. Nemáme v úmyslu zaútočit na Navarru ani vyhlásit samostatnost. Bojujeme jim přímo pod nosem a máme plán. Před šesti sty lety, během Velké války, *něco* zabilo veniny, a my po té zbrani aktivně pátráme. Pokud seženeme luminarium, výroba dyk nám umožní bojovat tak dlouho, dokud ji neobjevíme. Teď ještě připravení nejsme, ale než Navaře dojde, co se děje, budeme.“ Nemluví moc přesvědčivým tónem.

O krok couvnu. „S jakou armádou? Kolik členů má tahle revoluce?“ Kolik lidí tentokrát zahyne?

„Bude lepší, když nebudeš znát podrobnosti –“ Napne se, ale hned se po mně zase natáhne. „Tím, co jsem ti pověděl, už jsem tě ohrozil dost. Aspoň do té doby, než budeš umět odstínit Aetose.“

Sevre se mi hrud' a vymaním se z jeho náruče. „Mluvíš jako Xaden.“ Nedokážu zabránit tomu, aby mi v hlase zněla hořkost. Ukazuje se, že zamilovat se do někoho přináší tu nádhernou blaženost, o níž se zmiňují básníci, jen tehdy, když vám ten druhý lásku opětuje. Ale když má před vámi tajemství, která ohrožují všechny a všechno, co je vám drahé? Láska ani nemá tu slušnost, aby zahynula. Jen se přemění v naprosté utrpení. Přesně tím ta bolest v mé hrudi je: utrpením.

Protože láska je ve své podstatě naděje. Naděje pro zítřek. Naděje, co by se mohlo stát, co by mohlo být. Naděje, že ten, komu jste svěřili úplně všechno, se toho s opatrností ujme a bude to chránit. A naděje? Zničit tu mrchu je těžší než zabít draka.

Když ve mně v odpovědi na mé zjitřené emoce vzroste Tairnova energie, ucítím pod kůží jemné mravenčení a žár mi zbarví tváře do ruda. Aspoň vím, že k ní mám stále přístup. Jed veniny mě jí nezabavil nadobro. Jsem to pořád *já*.

„Á.“ Brennan po mně střílí pohledem, kterému moc nerozumím. „Říkal jsem si, proč odtud vyrazil, jako by mu za patami hořelo. Potíže v ráji?“

Zlostně na něho pohlédnu. „Bude lepší, když *ty* nebudeš znát podrobnosti o *tomb*le.“

Zakucká se. „Hej, ptám se své sestry, ne kadetky Sorrengailové.“

„Jsi v mém životě sotva pět minut, potom co jsi šest let předstíral svou smrt, tak se na mě nezlob, že se ti nehodlám otvírat ohledně svého milostného života. Co ty? Jsi ženatý? Máš děti? Někoho, komu jsi v podstatě lhal po celou dobu trvání vašeho vztahu?“

Trhne sebou. „Nemám žádnou partnerku. Žádné děti. Jo, pochopil jsem.“ Strčí si ruce do kapes letecké kožené uniformy a vzdychne. „Podívej, nechci na tebe být zlý. Ale dokud se nenaučíš mít za všech okolností zvednuté štíty a odolat čtenářům vzpomínek, neměla bys znát žádné podrobnosti –“

Při představě, že se mě Dain dotýká a že vidí tohle, že vidí *Brennana*, se zachvěju. „Máš pravdu. Nic mi neříkej.“

Brennan přimhouří oči. „Souhlasila jsi až příliš rychle.“

Zavrtím hlavou a zamířím ke dveřím. Přes rameno ještě zavolám: „Musím odsud pryč dřív, než způsobím smrt někoho dalšího.“ Čím víc toho vidím, tím větším nebezpečím jsem nejenom pro něho, ale pro tohle všechno. A čím déle tu jsme... Bohové. Ostatní.

„*Musíme se vrátit*,“ povím Tairnovi.

„*Já vím.*“

Brennan zatne zuby a vyrazí za mnou. „Nevím jistě, jestli je pro tebe návrat do Basgiathu to nejlepší.“ Přesto mi otevře dveře.

„Ne, ale je to to nejlepší *pro tebe*.“

Než Brennan, Marbh – jeho oranžový dýkoocasý –, Tairn a já dorazíme ke Sgaeyl – Xadenovu obrovskému tmavě modrému dýkoocasému –, mám nervy napnuté k prasknutí. Stojí ve stínu několika stromů vyšších než ona, jako by něco strážila. *Andarnu*. Sgaeyl na Brennana zavrčí, vycení zuby a vytasí ostré drápy, a dokonce udělá jeden výhružný krok jeho směrem.

„Hej! To je můj bratr,“ varuju ji a postavím se mezi ně.

„Ona to ví,“ zabručí Brennan. „Jen mě nemá ráda. Nikdy neměla.“

„Neber si to osobně,“ řeknu přímo před ní. „Nemá ráda nikoho kromě Xadena a mě jenom toleruje, i když mám dojem, že se jí začínám dostávat pod kůži.“

„*Jako tumor*,“ odvěti prostřednictvím duševního pouta, které spojuje nás čtyři. Potom se jí zhoupne hlava a já to ucítím.

Nejasné, mihotající se pouto na okraji mé mysli zesílí a jemně zatáhne. „*Xaden vlastně zrovna přichází*,“ povím Brennanovi.

„Páni, to je něco.“ Založí si paže na hrudi a podívá se za nás. „*Vždycky takhle vycítíte jeden druhého?*“

„*Víceméně*. Má to co dělat s poutem mezi Sgaeyl a Tairnem. Ráda bych řekla, že se na to dá zvyknout, ale nedá.“ Projdu mlázím a Sgaeyl mi prokáže laskavost a nenutí mě žádat ji, aby uhnula. Udělá dva kroky doprava, takže zůstanu stát mezi ní a Tairnem, přímo před...

Co to sakra...

To nemůže být... Ne. To je nemožné.

„*Zachovej klid. Ucítí tvé podráždění a probudí se v dost nevrle náladě*,“ varuje mě Tairn.

Cívím na spícího draka – který je téměř dvakrát větší než před pár dny – a snažím se své myšlenky srovnat s tím, co vidím, a co moje srdce už díky poutu mezi námi dávno ví. „To je...“ Zavrtím hlavou a zrychlí se mi pulz.

„Tak tohle jsem nečekal,“ zašeptá Brennan. „Riorson sice něco naznačil, když ráno podával hlášení, ale tak zrychlený růst jsem ještě u žádného draka nezažil.“

„Má černé šupiny.“ Jo – říct to nahlas mi nijak nepomohlo smířit se s realitou.

„*Draci mají zlaté peří jen jako mláďata*.“ Tairnův hlas je nezvykle trpělivý.

„*Zrychlený růst*,“ šeptem zopakuju Brennanova slova a pak zalapám po dechu. „*Z přečerpání energie*. To my jsme ji přinutili růst. V Ressonu. Zastavila čas na příliš dlouho. My – já – jsem ji přinutila růst.“ Zdá se, že to nemůžu přestat říkat.

„*Nakonec by se to stejně stalo*, *Stříbrná*, *třebaže v pomalejším tempu*.“

„A teď už je dospělá?“ Nedokážu od ní odtrhnout oči.

„*Ne*. *Považuj ji za dospívající*. *Potřebujeme ji dostat zpátky do Údolu, aby mohla vstoupit do bezesného spánku, a dokončit tak svůj růstový proces*. *Než se probudí, měl bych tě varovat, že tohle je nebyvle... nebezpečný věk*.“

„Pro ni? Je v nebezpečí?“ Na jeden vyděšený úder srdce sklouzne můj pohled k Tairnovi.

„Ne, jen pro všechny v jejím okolí. Existuje důvod, proč se dospívající nepropojují. Nemají trpělivost vůči lidem. Ani vůči starším drakům. Nebo logickým argumentům,“ zamručí.

„Takže je to stejné jako u lidí.“ Puberták. Báječné.

„Jenomže ona má navíc zuby a nakonec bude i chrlit oheň.“

V poblikávajícím slunečním světle, které sem proniká mezi listy stromů, jsou její šupiny tak černé, až vypadají téměř fialové – vlastně měňavé. Barva dračích šupin je dědičná –

„Počkat. Je *tvój*?“ vyzvídám na Tairnovi. „Přisahám bohům, že jestli je dalším tajemstvím, které jsi přede mnou měl, tak –“

„Už minulý rok jsem ti řekl, že není můj potomek,“ odpoví Tairn a odvrátí hlavu, jako by se urazil. „Černí draci jsou vzácní, ale ne zcela výjimeční.“

„A já jsem se zcela náhodou propojila rovnou se dvěma?“ opáčím a zabodnu svůj pohled do jeho.

„Když ses s ní propojila, byla zlatá. Ani ona nemohla vědět, do jaké barvy její šupiny dozrají. Jenom nejstarší z našich doupat umějí vytušit odstín mládeže. Codagh tvrdí, že se vloni vylíhli další dva černí draci.“

„Tím mi moc nepomáháš.“ Andarnino pravidelné oddychování mě ujistí, že je v pořádku. Obrovská... ale v pořádku. Pořád rozpoznávám její rysy – jemně zaoblený čenich, spirálovité vinutí na zakroucených rozích, dokonce i způsob, jakým si při spánku zakládá křídla... to všechno je celá ona... až na to, že je mnohem větší než dřív. „Jestli má jitřenkový chvost –“

„Chvosty jsou záležitostí volby a potřeby.“ Pohoršeně zafuní. „Copak tě nic nenaučili?“

„Nejste zrovna příliš otevřeným druhem.“ Vím jistě, že profesor Kaori by skákal nadšením, kdyby něco takového věděl.

To sotva rozeznatelné pouto omotané kolem mé mysli sílí.

„Už je vzhůru?“ Hluboký tón Xadenova hlasu způsobí, že se mi jako obvykle zrychlí pulz.

Otočím se a uvidím ho stát ve vysoké trávě vedle Brennana, obklopeného Imogen, Garrickem, Bodhim a ostatními. Zastavím se pohledem na kadetech, které neznám. Jsou to dva muži a jedna žena. Je trapné, že jsem s nimi šla do války, a přesto je znám jen od vidění. Abych se necítila ještě hloupěji, radši se jejich jména ani nepokusím uhodnout. Basgiath

není místem, které by právě podporovalo tvorbu přátelství mimo vlastní letku.

Ani vztahů, když se to tak vezme.

Každý další den svého života strávím snahou získat zpátky tvou důvěru. Zatímco hledíme jeden na druhého, prostor mezi námi zaplní moje vzpomínka na Xadenova slova.

„Musíme se vrátit.“ Překřížím si paže na hrudi a připravím se na jejich námitky. „Bez ohledu na to, co říká Shromáždění. Protože když se nevrátíme, zabijí všechny kadety se znamením vzpoury.“

Xaden přikývne, jako by dospěl ke stejnému závěru.

„Prohlédnou každou lež, kterou jim povíš, a popraví tě,“ ostře zareaguje Brennan. „Podle našich špehů už generálka Sorrengailová ví, že se pohřešuješ.“

Při vydávání pokynů k Válečným hrám na pódiu nebyla. Letošní ročník měl na starosti její pobočník, plukovník Aetos.

Ona to nevěděla.

„Matka by jim nedovolila, aby mě zabili.“

„Řekni to ještě jednou,“ vybidne mě Brennan tiše. Nakloní hlavu, a když se na mě podívá, tolik mi připomíná našeho otce, že musím dvakrát mrknout. „A tentokrát zkus přesvědčit sebe samu, že to myslíš vážně. Generálčina oddanost je natolik zřejmá, že by si klidně mohla nechat vytetovat na čelo: *Ano, veninové existují, ale teď běž zpátky do třídy.*“

„Ale to přece neznamená, že by mě zabila. Dokážu ji přimět, aby našemu příběhu uvěřila. Pokud jí ho povyprávím já, bude mu chtít věřit.“

„Ty myslíš, že by tě nezabila? Poslala tě do kvadrantu jezdců!“

Fajn, dostal mě. „Jo, udělala to, ale víš co? Ať je jakákoli, *nedovolila* by plukovníku Aetosovi ani Markhamovi, aby mě zabili bez důkazů. Ty jsi ji neviděl po tom, co ses nevrátil domů, Brennane. Byla naprosto... zničená.“

Sbalí ruce v pěst. „Vím, jakých strašlivých věcí se dopustila v mém jménu.“

„Ona tam nebyla,“ řekne jeden z těch mužů, které neznám, a když ho ostatní stihnou pohledy plnými zloby, zvedne ruce. Je menší postavy a na rameni má nášivky Třetího křídla a Perutě plamenů. Se světle hnědými vlasy a narůžovělým, kulatým obličejem mi připomíná cherubíny, kteří obvykle zdobí podstavce soch bohyně Amari.

„Vážně, Ciarane?“ Hnědovlasá sekundánka zvedne ruku k čelu, zastíní si světlou plet před sluncem, takže se na jejím rameni objeví nášivka Prvního křídla, Perutě plamenů, a pak na něho povytáhne propíchnuté obočí. „Ty bráníš generálku Sorrengailovou?“

„Ne, Eyo, nebráním. Ale ona tam vážně nebyla, když jsme dostávali rozkazy –“ Zarazí se a varovně přimhouří oči. „Za uspořádání Válečných her byl letos zodpovědný Aetos,“ dodá.

Ciaran a Eya. Podívám se na štíhlého muže stojícího vedle Garrickovy statné postavy, který si tmavě hnědou rukou posune brýle na špičatém nose. „Promiň, prosím tě, ale jak se jmenuješ?“ Přijde mi hloupé, abych jeho jediného neznala.

„Masen,“ odpoví s úsměvem. „A jestli se budeš cítit líp,“ – mrkne na Brennana – „ani já si nemyslím, že měla tvoje máma něco společného s letošními Válečnými hrami. Aetos dával docela hlasitě najevo, že celou věc plánuje jeho otec.“

Zatracený Dain.

„Díky.“ Otočím se k Brennanovi. „Vsadila bych svůj život, že neměla tušení, co nás čeká.“

„A jsi ochotná na to vsadit i životy nás ostatních?“ zeptá se Eya, kterou jsem očividně nepřesvědčila. Hledá podporu u Imogen, ale žádné se jí nedostává.

„Já jsem pro, abychom se vrátili,“ řekne Garrick. „Musíme to risknout. Když se nevrátíme, zabijí ostatní, a taky nesmíme přerušit tok zbraní z Basgiathu. Kdo souhlasí?“

Až na Xadenovu a Brennanovu se jedna po druhé zvednou všechny ruce.

Xaden zatne zuby a mezi obočím se mu objeví dvě svíslé vrásky. Ten výraz znám. Přemýšlí, zvažuje možnosti.

„Ve vteřině, kdy se jí Aetos dotkne, Aretie je ztracená a vy taky,“ obrátí se na něho Brennan.

„Naučím ji, jak ho odstínit,“ odvěť Xaden. „Díky tomu, jak se učí odstínit Tairna, už teď disponuje nejsilnějšími štíty z ročníku. Jen se musí naučit, jak je celou dobu udržet zvednuté.“

Nehádám se s ním. Skrz naše pouto má přímý přístup do mé mysli, je tedy logické, že je pro mě nejvhodnější osobou k procvičování.

„A dokud čtenáře vzpomínek nedokáže odstínit? Jak chceš zajistit, že se jí nedotkne, když u toho ani *nebudeš*?“ vznese Brennan námitku.

„Útokem na jeho největší slabost –pýchu.“ Xadenova ústa se zvlíní do nemilosrdného úšklebku. „Jestli jsou všichni rozhodnutí vrátit se, vyrazíme hned, jak se Andarna probudí.“

„Jsme rozhodnutí,“ odpoví Garrick za všechny a já se pokusím polknout knedlík, který mi vyrostl v krku.

Je to správné rozhodnutí. Ale taky by nás mohlo všechny zabít.

Moji pozornost upoutá šelest, který uslyším za sebou. Otočím se a uvidím, jak Andarna vstává. Nemotorně se staví na tlapy s nově narostlými drápy a pomalu na mě mrká zlatýma očima. Úleva a radost, které mě nutí k úsměvu, ovšem mají krátkého trvání, protože Andarna má potíže.

Ach... bohové. Připomíná mi čerstvě narozené hříbě. Její křídla a nohy jsou vůči jejímu tělu v obrovském nepoměru, a když se snaží udržet vzpřímeně, celá se zapotáčí. V žádném případě nezvládne letět. Nejsem si ani jistá, že dokáže přejít louku.

„Hej,“ řeknu a usměju se na ni.

„*Už neumím zastavit čas.*“ Pozorně mě sleduje. Zlatýma očima mě pozoruje způsobem, jakým se na nás dívali draci při Rozřazení.

„Já vím.“ Přikývnu a zkoumám proužky barvy mědi v jejích očích. Měla je tam vždycky?

„*Ty nejsi zklamaná?*“

„Jsi naživu. *Všem* jsi nám zachránila život. Jak bych mohla být zklamaná?“ Při pohledu do jejích nemrkajících očí se mi sevře hrud' a další slova volím s největší opatrností. „Od začátku jsme věděli, že ten dar budeš mít jen tak dlouho, dokud budeš malá, a ty, moje drahá, už malá nejsi.“ Andarna zavrčí a moje obočí vystřelí vzhůru. „Cítíš se... dobře?“ Co jsem ksakru řekla, že jsem si zasloužila *zavrčení*?

„*Dospívající,*“ zabručí Tairn.

„*Jsem v pohodě,*“ vyštěkne a přimhouřenýma očima pohlédne na Tairna. „*Odlétáme.*“ Roztáhne křídla, ale plně se rozvine jen jedno a nerovnoměrně rozprostřená váha způsobí, že zavravorá a málem se zřítí dopředu.

Ze stromů vyšlehnou Xadenovy stíny, omotají se jí kolem hrudi a zabrání jí v pádu na zem.

No kruci.

„Já... ehm... myslím, že bychom měli provést pár úprav na tom jejím postroji,“ poznamená Bodhi, když vidí, že má Andarna co dělat, aby udržela rovnováhu. „A to nám pár hodin potrvá.“

„Zvládneš s ní doletět zpátky do Údolu?“ zeptám se Tairna. „Je... obrovská.“

„Za takovou urážku už jsem pár jezdců zabil.“

„Jak teatrální.“

„Zvládnu to sama,“ tvrdí Andarna, která se drží na nohou jen s pomocí Xadenových stínů.

„Je to jen pro případ,“ opáčím, ale ona mě sleduje s oprávněným skepticismem.

„Musíme si s tím postrojem pospíšet,“ řekne Xaden. „Mám plán, ale aby fungoval, potřebujeme být zpátky do osmačtyřiceti hodin. A let trvá celý den.“

„Co bude za osmačtyřicet hodin?“ zajímám se.

„Ukončení studia.“

Neexistuje žádná chvíle tak naplňující, tak strhující, tak...
rozčarující jako ceremoniál k ukončení akademického roku v kvadrantu jezdců.
Byl to jediný moment, kdy jsem záviděla kvadrantu péchoty.
Tihle kadeti vědí, jak má vypadat slavnost.

— PRŮVODCE MAJORKY AFENDROVÉ KVADRANTEM JEZDCŮ
(NEAUTORIZOVANÉ VYDÁNÍ)

Když se hodinu před rozbřeskem přiblížíme, letové pole v Basgiathu je dosud temné. Houf dělá, co může, aby při letu co nejtěsněji kopíroval horskou krajinu a neupoutal nechtěnou pozornost.

„To neznamená, že si někdo nevšimne, jak přistáváme,“ připomene mi Tairn, který plynule mává křídly navzdory téměř nepřerušovanému osmnáctihodinovému letu z Aretie. Časové okno, které máme, abychom Andarnu dostali do Údolu, aniž by ji někdo spatřil, je krátké, a jestli jej propásneme, ohrozíme všechna mláďata.

„Pořád nechápu, proč vůbec Empyreum dovolilo, aby se draci propojovali s lidmi, když věděli, že v tom případě budou muset chránit svá mláďata nejenom proti gryfím letcům, ale i proti lidem, kterým by měli důvěřovat.“

„V tomto ohledu panuje velice křehká rovnováha,“ odpoví Tairn a nakloní se doleva, aby dál letěl těsně nad krajinou. *„Před šesti sty lety se prvních šest jezdců odvážilo přiblížit k dračím doupatům v zoufalé touze zachránit svůj lid. Ti draci vytvořili první Empyreum a propojili se s lidmi jen proto, aby ochránili území, kde se líbila jejich mláďata, před veniny, kteří byli v té době největší hrozbou. My nemáme chápatý palec, a tak nedokážeme vztyčit ochranný štít ani*

splést runy. Ani jednomu druhu se nedá úplně důvěřovat, protože oba využívají ten druhý pro zabezpečení vlastních zájmů a pro nic jiného.“

„Mě nikdy nenapadlo cokoli před tebou skrývat.“

Tairn provede tu prapodivnost, při které jeho krk vypadá, jako by v něm nebyly žádné kosti. Otočí hlavu dozadu, aby na jeden úder srdce propojil své lehce přimhouřené oči s mýma, a pak hned zase věnuje pozornost terénu. *„Kromě odpovědi na tvé smysluplné otázky nemůžu udělat nic, čím bych napravit posledních devět měsíců.“*

„Já vím,“ řeknu tise a přeju si, aby mě jeho slova dokázala zbavit kysele pachuti zrady, kterou cítím na jazyku. Budu to muset nechat být. Víím to. Tairn je poutem provázaný se svou družkou Sgaeyl, takže měl důvod přede mnou všechno tajit. A Andarnu, mládě, jež následovalo jeho vedení, už vůbec nemůžu obviňovat. U Xadena je to ovšem něco naprosto jiného.

„Už se blížíme. Připrav se.“

„Hádám, že jsme měli ten seskok za letu trénovat už minulý rok,“ zavtipkuju, a když Tairn přistává a moje váha se posunuje dopředu, pevně sevřu držadlo sedla. Tělo mě za hodiny strávené v sedle potrestá, ale ten pocit letního větru na obličej bych nevyměnila za nic na světě.

„Seskok za letu by ti při nárazu utrhal všechny klouby,“ odvěti.

„To nemůžeš vědět,“ opáčí Andarna, která si zjevně osvojila novou formu hovoru – odmlouvání Tairnovi.

V Tairnově hrudi to zarachotí, až se roztřeše sedlo pode mnou i postroj, který přidržuje Andarnu.

„Být tebou, dala bych si pozor,“ upozorním ji a snažím se přitom nerozesmát. *„Mohl by se unavit a upustit tě.“*

„Jeho hrdost by mu to nedovolila.“

„Říká drak, který si celých dvacet minut odmítal nasadit postroj,“ ušklíbne se Tairn.

„Tak fajn, děcka, přestaňte se hádat.“ Zatímco Tairn prolétává kolem hory Basgiath a pomalu klesá, moje svaly se napnou a popruhy se mi zaryjí do stehů. Před námi se opět vyloupne pohled na letové pole.

„Dosud je opuštěné,“ poznamená Tairn.

„Jak víš, seskok za letu je manévr, který se nacvičuje ve druhém ročníku.“ Není to zrovna něco, co bych si přála zvládnout, ale to nic nemění na tom, co se po kadetech požaduje.

KAPITOLA TŘI

„A ty se toho nácviku nezúčastníš,“ zabručí Tairn.

„Když jsi s nácvikem nepomůžeš ty, možná to udělám já,“ vložil se do toho Andarna a poslední slovo zakončil obrovským dračím zívnutím.

„Možná bys měla zapracovat na vlastních přistáních, než vezmeš naši popojenou jezdkyni na let k Malekovi?“

Tohle bude dlouhý rok.

Když Tairn vletí do kaňonu s kolmými stěnami, známému jako letové pole, sevře se mi žaludek.

„Odnesu Andarnu do Údolu a pak se vrátím a budu kroužit nedaleko.“

„Potřebuješ si odpočinout.“

„Nemůžu odpočívat. Co kdyby se vás osm rozhodli popravit?“ Starost v jeho hlase mi ucpe hrdlo. *„Zavolej, kdybys měla sebemenší podezření, že to nejde podle vašeho očekávání.“*

„Půjde,“ ujistím ho. „Prokaž mi laskavost a řekni Sgaeyl, že si po přistání potřebuju promluvit s Xadenem.“

„Pevně se drž.“

Země se nám řítí vstříc, a když Tairn roztáhne křídla, aby zpomalil sestup, natáhnu se po popruhu kolem svých stehů a prsty se snažím rozepnout přezku. Dosednutí na zem mě vymrští vpřed, ale rychle se vrátím zpátky do sedla a konečně popruh uvolním.

„Dostaň ji odsud,“ povím mu, zatímco se snažím vystrachat k jeho rameni, a ignoruju přitom všechny svaly, které se odváží zabolet.

„Zbytečně neriskuj,“ řekne, když sklouznu z jeho přední nohy, i když ji kvůli Andarně pro mě nemohl příliš sklonit.

Přistanu chodidly na zemi a ve snaze udržet rovnováhu klopýtnu vpřed. *„I já vás mám ráda,“* šeptnu a otočím se, abych jeho i Andarnu pohládila po noze. Potom se rozběhnu vpřed s cílem dostat se jím rychle z cesty.

Tairn trhne hlavou doprava, kde právě prudce přistává Sgaeyl a stejně tak prudce z ní seskakuje její jezdec. *„Velitel křídla se blíží.“*

Mým velitelem křídla bude už jen pár hodin, a to pouze pokud to přežijeme.

Xaden se Tairnovi vyhne širokým obloukem, aby mohl bez obav vzlétnout, a zamíří ke mně.

Sgaeyl se vznese do vzduchu po něm a za ní zbytek houfu. Hádám, že jsme na to zůstali sami.

Posunu si letecké brýle na čelo a rozepnu si bundu. Červenec v Basgiathu je příšerně dusný, a to i takhle časně zrána.

„Vážně jsi požádala Tairna, aby sdělil Sgaeyl, že se mnou chceš mluvit?“ zeptá se Xaden, když první sluneční paprsky zbarví vrcholky hor do růžova.

„Jo.“ Rukama přejedu po svých pouzdrech, ujistím se, že se dýky během letu neposunuly, a spolu s Xadenem se kousek před ostatními vydáme z letového pole. Zamíříme ke schodišti, které vede podél Gauntletu, a vydáme se po něm do kvadrantu.

„Zapomněla jsi, že můžeš...“ Poklepe si na spánek, otočí se a kráčí pozpátku přede mnou. Sbalím ruce v pěst, abych nepodlehla pokušení natáhnout ruku a odhrnout mu pramen černých vlasů z čela. Ještě před pár dny bych se ho bez váhání dotkla. Ksakru, zajela bych mu prsty do vlasů, přitáhla bych ho k sobě a políbila.

Jenomže to bylo tehdy a teď je teď.

„Mluvit takovým způsobem mi připadá trochu...“ Bohové, proč je to tak těžké? Mám pocit, jako by se každý okamžik, který jsem v minulém roce obětovala, pokud jde o Xadenu, smazal a my teď oba znovu stáli na startovní čáře překážkové dráhy, kterou bychom nejspíš radši neběželi. Pokrčím rameny. „Důvěrné.“

„A mezi námi to není důvěrné?“ povytáhne obočí. „Protože si vzpomínám na víc než jednu příležitost, když jsi byla omotaná kolem –“

Vrhnou se vpřed a zakryju mu ústa rukou. „Mlč.“ Ignorovat výbušnou chemii mezi námi dvěma je už tak nesmírně těžké a rozhodně nepotřebuju, aby mi ještě připomínal, co cítím, když jsme spolu. Fyzicky je náš vztah – nebo co to mezi námi je – dokonalý. Lepší než dokonalý. Je žhavý jako samo peklo a víc než návykový. Když políbí citlivou kůži mé dlaně, rozpálí se mi celé tělo. Svěsím ruku. „Kráčíme vstříc našemu soudu, ne-li popravě, a ty si klidně vtipkuješ.“

„Věř mi – já nevtipkuju.“ Když dorazíme ke schodům, otočí se a začne scházet jako první. Po chvíli se ohlédne přes rameno. „Překvapuje mě, že mě neignoruješ, ale rozhodně nevtipkuju.“

„Zlobím se, že jsi přede mnou tajil informace. Ale ignorovat tě by nic nevyřešilo.“

„Dobrý postřeh. O čem jsi se mnou chtěla mluvit?“

„Mám otázku, o níž přemýšlím od Aretie.“

„A to mi říkáš teprve teď?“ Octne se na posledním schodu a střelí po mně nevěřícím pohledem. „Komunikace není tvoje silná stránka, co? Ne-dělej si starosti. Zpracujeme na tom společně s tvými štíty.“

„Slyšet to od tebe je... ironické.“ Vydáme se po pěšině do kvadrantu, a zatímco po naší pravé ruce plynule stoupá slunce, jeho paprsky se odrážejí od dvou mečů, které má Xaden připevněné na zádech. „Má hnutí nějaké písaře, které považuje za přátele?“

„Ne.“ Před námi už se tyčí citadela. Její věže vykukují přes hřeben, kterým vede tunel. „Já vím, že když jsi vyrůstala, mnohým z nich jsi důvěřovala –“

„Nic dalšího už mi neříkej.“ Zavrtím hlavou. „Ne, dokud se nebudu umět ochránit před Dainem.“

„Mám-li být upřímný, uvažoval jsem, že změníme plán a jednoduše ho shodíme z lávky.“ Myslí to vážně a já mu to nemůžu mít za zlé. Nikdy Dainovi nedůvěřoval a po tom, co se přihodilo během Válečných her, jsem z devadesáti devíti procent přesvědčená, že mu nemůžu důvěřovat ani já. Háček je to zbývající jedno procento, které na mě neustále pokřikuje, že býval mým nejlepším přítelem.

To jedno procento mě nutí přemýšlet, jestli Dain ví, co nás čekalo v Athebyne. „To by nám sice pomohlo, ale nevím, jestli bychom si tím vysloužili *důvěru*, o níž nám jde.“

„A důvěřuješ ty *mně*?“

„Chceš jednoduchou odpověď?“

„Vzhledem k tomu, že náš společný čas je poněkud omezený, dal bych jednoduché odpovědi přednost.“ Zastaví se u vysokých dveří, které vedou do tunelu.

„Celým svým životem. Koneckonců je to i tvůj život.“ Zbytek závisí na tom, jak otevřený ke mně bude, ale teď nejspíš není čas na hovor o tom, v jakém stavu se nachází náš vztah.

Přisahal bych, že než přikývne, zableskne se mu v očích zklamání. Ohlédne se po ostatních šesti, kteří nás rychle dohánějí. „Zajistím, aby se tě Aetos nedotkl, ale možná bys mohla spolupracovat.“

„Dovol mi, abych se o to nejdřív pokusila sama. Pak můžeš udělat cokoliv, co podle tvého mínění bude fungovat.“ Přeruší nás basgiathské zvonění, které oznamují celou. Máme patnáct minut, než bude svolán nástup k ukončení studia.

Jakmile se k nám připojí ostatní, Xaden narovná ramena a jeho výraz se změní v nečitelnou masku. „Je všem jasné, co se bude dít?“

Tohle není muž, který mě prosil o odpuštění za to, že měl přede mnou tajemství, a už vůbec to není muž, který v Aretii přísahal, že získá zpátky moji důvěru. Ne – tenhle Xaden je velitelem křídla, který zmasakroval všechny útočníky v mém pokoji, aniž by se přitom zapotil anebo kvůli tomu posléze třeba jen na minutu přišel o klidný spánek.

„Jsme připravení,“ řekne Garrick a zakrouží krkem, jako by se potřeboval rozcvičit před zápasem.

„Připravení,“ přikývne Masen a upraví si brýle na nose.

Jeden po druhém souhlasí.

„Pojďme.“ Zvednu bradu.

Xaden se na mě dlouze a tvrdě zahledí a pak přikývne.

Když vstoupíme do tunelu a nad hlavami nám začnou blikat magická světla, obrátí se mi žaludek. Než tunelem projdeme, jsou už protilehlé dveře otevřené a já nic nenamítám, když se Xaden nalepí blíž ke mně. Existuje velmi reálná možnost, že nás zatknou hned ve chvíli, kdy se nohama dotkneme půdy kvadrantu, anebo, což by bylo ještě horší, že nás rovnou zabijí. Záleží na tom, kolik toho kdo ví.

Cítím, jak ve mně roste síla, jak mi brní pod kůží. Zatím nehoří, ale je připravená, kdybych ji potřebovala. Ale když přecházíme přes kameny dlážděného nádvoří, nikdo se neobjeví. Máme ovšem jen pár minut, než se tohle místo zaplní kadety a velením.

První jezdci, které potkáme, vycházejí z kasáren. Na uniformách mají nášivky Druhého křídla a při chůzi se pyšně naparují.

„Podívejme, kdo se tu konečně ukázal! Mysleli jste si, že máte vítězství Válečných her v kapse? Vsadím se, že jo,“ zahuláká jezdec s vlasy obarvenými na lesní zelenou a ušklíbne se. „Ale nemáte! Když jste se neukázali, všechno shráblo Druhé křídlo!“

Když je míjíme, Xaden se ani neobtěžuje podívat jejich směrem.

Garrick, který mě chrání z druhé strany, zvedne prostředníček.

„Podle mě to znamená jediné. Nikdo nemá páru, co se doopravdy stalo,“ šeptne Imogen.

„Potom máme naději, že to bude fungovat,“ odvěti Eya a od piercingu v obočí se jí odrazí sluneční paprsek.

„Jasně, že nikdo nic neví,“ zabručí Xaden. Vzhledne k vrcholu akademické budovy, a když se podívám, kam směřuje jeho pohled, bodne mě u srdce. Na vrcholu nejvzdálenější věže plápolají z železného sudu plameny: nepochybně čekají na oběti pro Maleka – majetek kadetů, kteří nezvládli Válečné hry. „Přece se kvůli nám neprozradí.“

U vstupu do kasáren se na sebe podíváme a potom se beze slova a podle plánu rozejdeme. Xaden mě doprovodí chodbou do užší chodby, kterou posledních devět měsíců nazývám svým domovem, ale můj pokoj mě nezajímá.

Rozhlédnu se doleva a doprava, abych se ujistila, že nás nikdo neuvidí otevírat Liamovy dveře. Kývne na mě, já pod jeho paží prokloužnu do místnosti a rozsvítím si nad hlavou magické světlo.

Když za námi Xaden zavře dveře, málem mě zdrtí tíha žalu. Ještě před pár dny Liam spal v téhle posteli. Studoval u tohohle stolu. Vyřezával napůl dokončené figurky na nočním stolku.

„Pospěš si,“ připomene mi Xaden.

„Neboj,“ slíbím a zamířím rovnou ke stolu. Kromě knih a několika per na něm nic není. Zkontroluju skříň, prádelník a truhlici u nohou postele, ale pořád mám prázdné ruce.

„Violet,“ varuje mě tiše Xaden, který stojí na stráží u dveří.

„Já vím,“ řeknu přes rameno. Ve vteřině, kdy Tairn a Sgaeyl dorazí do Údolu, budou všichni draci vědět, že se vrátili, což znamená, že si každý člen velení kvadrantu uvědomí, že jsme tu i my.

Nadzvednu růžek matrace, vydechnu úlevou, a než vrátím matraci na místo, seberu provázkem svázaný štos dopisů.

„Mám je.“ Nerozbrečím se. Ne, dokud je neschovám ve svém pokoji.

Ale co se stane, když přijdou spálit i moje věci?

„Pojďme.“ Xaden otevře dveře a já vyjdu na chodbu ve stejném okamžiku, kdy se ze svého pokoje vynoří Rhiannon – moje nejbližší přítelkyně v kvadrantu – spolu s Ridocem, dalším kolegou z naší letky.

A doprdele.

„Vi!“ Rhi spadne brada a vrhne se ke mně. Popadne mě a vtáhne mě do náruče. „Jsi tady!“ Pevně mě stiskne a já si na jeden úder srdce dovolím se v jejím objetí uvolnit. Připadá mi, jako by od chvíle, kdy jsem ji viděla naposledy, uplynula celá věčnost, a ne jen šest dní.

„Jsem tady,“ ujistím ji, a zatímco pod jednou paží držím dopisy, druhou obmotám kolem ní.

Stiskne mi ramena, pak se odtáhne a hnědýma očima si prohlíží můj obličej tak pozorně, že se kvůli lži, kterou se jí chystám povědět, cítím příšerně. „Podle toho, co povídali všichni ostatní, jsem myslela, že jsi mrtvá.“ Podívá se za mě. „Že jste *oba* mrtví.“

„Taky se říká, že jste se možná ztratili,“ doplní Ridoc. „Ale vzhledem k tomu, s kým jsi byla, jsme všichni sázeli na tu teorii o smrti. Jsem rád, že jsme se mylili.“

„Slibuju, že vám později všechno vysvětlím, ale teď potřebuju laskavost,“ šeptnu s přiškrceným hrdlem.

„Violet.“ Xadenův hlas klesne na bod mrazu.

„Můžeme jí věřit,“ ujistím ho a ohlédnou se na něho. „I Ridocovi.“

Xaden se tváří všelijak, jen ne spokojeně. Vypadá to, že jsme doopravdy doma.

„Co potřebuješ?“ zeptá se Rhi a ustaraně nakrčí čelo.

Couvnu a pak jí do rukou strčím dopisy. Její rodina taky vždycky nedodrží zvyk všechno spálit. Pochopí to. „Potřebuju, abys je nechala u sebe. Abys je schovala. Nikomu nedovol... aby je spálil.“ Zlomí se mi hlas.

Mrkne na dopisy, pak vytřeští oči, svěsí ramena a její obličej zesmutní.

„Co to –“ začne Ridoc, ale pak jí nakoukne přes rameno a ztichne. „Sakra.“

„Ne,“ hlesne Rhiannon. Víím ale, že mi tím slůvkem neodmítá pomoc. „Ne Liam. Ne.“ Její pohled pomalu vystoupá vzhůru a setká se s mým.

Pálí mě oči, ale podaří se mi přikývnout. Odkášu si. „Slib mi, že jim je nedáš, až přijdou pro jeho věci, kdybych tu ne-“ Nedokážu tu větu dokončit.

Rhiannon přikývne. „Nejsi zraněná, že ne?“ Znovu si mě prohlédne a zamžourá na mou leteckou bundu. To místo, kudy prošel meč veniny, mi v Aretii vyspravili.

Zavrtím hlavou. Nelžu. Ne tak úplně. Moje tělo je teď dokonale zdravé.

„Musíme jít,“ upozorní mě Xaden.

„Uvidíme se při ukončení studia.“ Vlažně se na ně usměju a udělám krok ke Xadenovi. Čím větší odstup si ode mě moji přátelé budou udržovat, tím bezpečnější bude jejich dohledná budoucnost.

„Jak to děláš?“ pošeptám Xadenovi, když zahneme za roh do přeplněné chodby kasáren prvního ročníku.

„Co jak dělám?“ Paže mu volně visí podél těla a jeho pohled nepřetržitě obezřetně kmitá po lidech kolem nás. Pak mi položí ruku na bedra, jako by se bál, že bychom se mohli rozdělit. Octli jsme se v největší zácpě a za každého člověka, který má příliš napilno, než aby si nás všiml, je tu další, který se na nás podívá dvakrát, aby se ujistil, že jsme to opravdu my. Všichni označení na Xadena nenápadně kývnou a dají mu tak najevo, že je ostatní varovali.

„Jak lžeš lidem, na kterých ti záleží?“

Naše pohledy se setkají.

Projdeme kolem bust První šestky a necháme se davem unášet po širokém točitém schodišti, které spojuje jednotlivá patra kasáren.

Xaden zatne zuby. „Vi –“

Zvednu ruku a přeruším ho. „To není urážka. Potřebuju vědět, jak to dělat.“

Vymaníme se z tlačence kadetů, kteří se dveřmi hrnou ven na nádvoří, a Xaden pádným krokem zamíří k rotundě. Prudce otevře dveře a uvede mě dovnitř. Poodstoupím, abych se zbavila jeho ruky na svých bedrech.

Zihnal se na nás musí usmívat, protože v okamžiku, kdy mě Xaden zatáhne za první sloup, na který narazíme, je místnost úplně prázdná. A červený drak nás ukryje před každým, kdo by mohl projít prostorem, který spojuje všechna křídla kvadrantu.

A jak se dalo čekat, za moment už klenutou síň zaplní hlasy a kroky. Za obrovským sloupem nás ale nikdo nevidí, což je přesně ten důvod, proč jsme si jej zvolili pro setkání. Rozhlédnu se kolem a uvědomím si, že je tu prázdnost. Buď jsou všichni ostatní na opačném konci rotundy, anebo jsme první, kdo přišli.

„Tak aby bylo jasno – já lidem, na kterých mi záleží, nelžu.“ Xaden ztiší hlas a otočí se ke mně čelem. Intenzita jeho pohledu mě přišpendlí zády k mramorovému pilíři. Nakloní se ke mně, zabere celý můj zorný úhel, až nevidím nic než jeho. „Tobě, a to vím naprosto jistě, jsem taky *nikdy* nelhal. Ale umění říkat selektivní pravdu je něco, co se budeš muset naučit, jinak jsme všichni mrtví. Já vím, že věříš Rhiannon a Ridocovi, ale nemůžeš jim povědět pravdu, v jejich zájmu stejně tak jako v našem. Kdyby něco věděli, byli by v nebezpečí. Musíš být schopná oddělovat jednotlivé pravdy. A jestli to nezvládneš, udržuj si od svých přátel odstup. Rozumíš?“

Napnu se. To všechno přece vím, ale slyšet to tak otevřeně, je jako bodnutí nožem do břicha. „Rozumím.“

„Do téhle situace jsem tě nikdy nechtěl dostat. Ne s tvými přáteli, a zvlášť ne s plukovníkem Aetosem. To byl jeden z mnoha důvodů, proč jsem ti to nikdy nepověděl.“

„Jak dlouho jsi věděl o Brennanovi?“ Možná, že na to není správný čas, ale najednou mi připadne, že je to *jediný* čas.

Pomalů vydechne. „O Brennanovi jsem věděl od jeho ‚smrti‘.“

Pootevřu rty a ucítím, jak se pohnulo něco těžkého, jak z mé hrudi zmizel tlak, který mě tížil už od Ressonů.

„Co?“

„Ty ses té otázce nevyhnul.“ Musím se přiznat, že mě trochu překvapil.

„Slíbil jsem, že ti odpovím na některé otázky.“ Nakloní se dopředu. „Ale nemůžu slíbit, že se ti bude líbit, co uslyšíš.“

„Vždycky dávám přednost pravdě.“ *Některé* otázky?

„To říkáš teď.“ Ústa se mu zvlíní pokřiveným úsměvem.

„Vždycky budu dávat přednost pravdě.“ Zvuk bot, který se ozve za námi, když studenti míří na nástup, mi připomene, že nejsme úplně sami, ale potřebuju, aby to Xaden slyšel. „Jestli jsi během posledních pár týdnů něco zjistil, pak by to měla být skutečnost, že já od pravdy neutíkám, bez ohledu na to, jak je tvrdá anebo co stojí.“

„Jo, no. Stála mě *tebe*.“ Celá se napnu a on prudce zavře oči. „Krucinál. To jsem neměl říkat.“ Znovu je otevře, zavrtí hlavou a naprostá mizérie v tom pohybu způsobí, že se mi sevře srdce.

„Vím, bylo to tím, že jsem ti *neřekl*, co jsem věděl. Chápu. Ale když životy všech kolem tebe závisejí na tom, jak dobře dovedeš lhát, není snadné uvědomit si, že je to pravda, která tě zachrání.“ Vzdychně tak silně, že se mu pohnou ramena. „Kdybych to mohl udělat znovu, udělal bych to jinak, přísahám, ale nemůžu, a tak jsme tady.“

„A tak jsme tady.“ Já ale nevím jistě, kde to *tady* je. Přenesu váhu z nohy na nohu. „Ale pokud jsi myslel vážně, co jsi řekl, že mi povíš všechno –“

Trhne sebou a mně se sevře srdce.

„Až se naučím správně používat své štíty, *povíš* mi všechno, že?“ Musím se držet, abych ho nepopadla a nezatrásla s ním. Pořádně. „To jsi mi slíbil

v tvé ložnici. “Neděje se to znovu, že ne? „Všechno, co chceš vědět, i všechno, co vědět *nechceš*. To byla tvoje slova.“

„Všechno o *mně*.“

Zatraceně. Děje. Už zase.

Zavrtím hlavou. „*Toble* jsi mi neslíbil.“

Xaden se o krok přiblíží, ale já zvednu bradu, aby věděl, že není radno se mě právě teď dotýkat. Je to moudrý muž, a tak zůstane stát.

Prohrábne si vlasy a vzdychne. „Podívej, odpovím ti na jakoukoli otázku o *mně*. Bohové, já *chci*, aby ses mě ptala, abys mě poznala tak dobře, že mi budeš věřit, dokonce i když ti nebudu moct povědět *úplně* všechno.“ Pokývne hlavou, jako by ta slova byla součástí jeho původního slibu, přestože oba zatraceně dobře víme, že nebyla. „Protože ty ses nezamilovala do obyčejného jezdce. Zamilovala ses do vůdce revoluce,“ zašeptá tak tiše, že se ten zvuk stěží donese k mým uším. „Do určitého stupně před tebou vždycky budu mít nějaká tajemství.“

„To si ze mě snad děláš legraci!“ Nechám na povrch vybublat příval vzteku v naději, že spálí srdcervoucí bolest jeho slov. Brennan mi lhal šest let, nechal mě truchlit nad svou smrtí, přestože byl celou dobu proklatě živý. Můj nejlepší přítel mi ukradl vzpomínky a nejspíš mě poslal na smrt. Moje matka vybudovala celý můj *život* na lži. Já nevím jistě, která část mého vzdělání je pravdivá a která uměle vykonstruovaná, a on si vážně myslí, že od něho *nebudu* vyžadovat totální, absolutní upřímnost?

„Nedělám si z tebe legraci.“ V jeho tónu není ani stopa po omluvě. „To ale neznamená, že tě nevpustím dovnitř, jak jsem ti slíbil. Jsem jako otevřená kniha, pokud jde o –“

„O to, co chceš *ty*.“ Zavrtím hlavou. „Ale to mi stačit *nebude*. Tentokrát už ne. Bez naprostého otevření ti nemůžu věřit. Tečka.“

Zamžká, jako by se mi podařilo ho omráčit.

„Naprosté. Otevření,“ požaduju jako kterákoli jiná rozumná žena, která zlostně shlíží na muže, co jí tajil, že její bratr žije. A to už vůbec nemluvím o celé válce. „Můžu ti odpustit, že jsi mě až do dnešního dne držel v nevědomosti. Udělal jsi to, abys chránil životy, možná dokonce i můj. Ale odted je to totální a *absolutní* upřímnost, anebo...“ Bohové, opravdu to řeknu?

Vážně se chystám dát Xadenovi Riorsonovi ultimátum?

„Anebo co?“ Nakloní se a přimhouří oči.

„Anebo udělám všechno proto, abych do tebe *přestala* být zamilovaná,“ vyplivnu.

Překvapením vykulí oči, ale vzápětí se jeho ústa zkroutí do úšklebku. „Hodně štěstí. Já jsem se o to samé s tebou pokoušel dobrých pět měsíců. Dej mi vědět, jak to bude fungovat u tebe.“

Odfrknu si, protože jsem kompletně přišla o svou slovní zásobu. V tu chvíli zazvoní zvon, který oznamuje začátek nástupu.

„Je čas,“ řekne. „Udržuj své štíty zvednuté. Všechny zablokuj, přesně jak jsme se to učili po cestě sem.“

„Nezvládnou zablokovat ani *tebe*.“

„Zjistíš, že zablokovat mě je mnohem těžší než zablokovat ostatní.“ Z jeho úsměvu mě popadne takový vztek, že musím sbalit ruce v pěst, abych je nějak zaměstnala.

„Hej, nerad ruším vaši chvílku,“ hlasitě zašeptá Bodhi zleva, „ale tohle bylo poslední zvonění, a tudíž znamení pro nás, abychom se pustili do té noční mûry.“

Xaden po svém bratranci strelí nepříjemným pohledem, ale oba přikýv-neme. A když se nás osm sejde uprostřed rotundy, nepotupí ho dotazem, zda všichni splnili svůj úkol.

Když z nádvoří zazní jména ze seznamu mrtvých, mám najednou srdce až v krku. „Já dnes nezemřu,“ pošeptám si pro sebe.

„Vážně doufám, že se v tomhle nemýlíš,“ řekne Garrick Xadenovi, když se před námi objeví otevřené dveře. „Byla by fakt smůla absolvovat tři roky a pak v den ukončení studia zemřít.“

„Nemýlím se.“ Xaden vykročí vpřed a my ho všichni následujeme do slunečního světa.

„Garrick Tavis. Xaden Riorson.“ Hlas kapitána Fitzgibbonse, který předčítá ze seznamu mrtvých, se nese nad nástupem.

„No, to je ale trapas,“ zvolá Xaden.

A všechny hlavy na nádvoří se otočí naším směrem.

Jelikož draci přímo zuřivě chrání svá mláďata i veškeré informace o jejich vývoji, jsou o bezesném spánku známa pouhá čtyři fakta. Zaprvé, jedná se o kritické období rapidního růstu a vývoje. Zadruhé, délka tohoto období se liší podle druhu draka. Zatřetí, jak vyplývá z názvu, jde skutečně o spánek beze snů, a začtvrté, draci se probouzejí nesmírně hladoví.

— PŘÍRUČKA PLUKOVNÍKA KAORIHO O DRACÍCH

Když dva kroky za Xadenem přecházíme nádvoří a blížíme se k pódiu, srdce mi bije stejně rychle, jako když kolibřík mává křídly. Xaden kráčí se vztyčenou hlavou a napřímenými rameny a z každého jeho kroku, z každé ztuhlé linie jeho těla vyzařuje vztek.

Zvednu bradu a soustředím se na pódium před námi. Pod nohama mi křupe štěrk a díky tomu zvuku neslyším, jak nalevo ode mě kadeti překvapeně lapají po dechu. Možná necítím Xadenovu sebejistotu, ale dokážu ji předstírat.

„Vy... nejste mrtví.“ Kapitán Fitzgibbons, písař přiřazený do kvadrantu jezdců, na nás zírá doširoka otevřenými očima pod stříbrným obočím a jeho větrem ošlehaný obličej přitom získá stejně bledý odstín jako jeho uniforma. Chvilí neobratně zápolí se seznamem mrtvých a nakonec ho upustí na zem.

„Zjevně ne,“ odvěti Xaden.

Je téměř komické, jak vrchnímu veliteli Pančekovi spadne brada, když se na svém křesle na pódiu otočí směrem k nám. Během pár vteřin mu ale výhled zablokují moje matka a plukovník Aetos, kteří prudce vstanou.

Jesinia udělá krok vpřed. Oči pod krémovou kápí má vykulené. Chystá se pro kapitána Fitzgibbonse zvednout seznam mrtvých, ale než to udělá, rychle znakuje: „Jsem šťastná, že jsi naživu.“

„Já taky,“ znakuju v odpověď, ale přitom se mě zmocní nevolnost. Ví, co ji její kvadrant ve skutečnosti učí? Během měsíců a let, po které jsme spolu studovaly, o tom ani jedna z nás neměla tušení.

S každým krokem, který uděláme, se tváře plukovníka Aetose zbarví do sytější rudé. Pohledem přejíždí z jednoho na druhého, bezpochyby aby zjistil, kdo tu je a kdo není.

Matka se mi na jeden úder srdce podívá do očí a jeden koutek jejích úst se stočí vzhůru ve výrazu, který se skoro bojím nazvat... hrdostí, ale rychle jej zase zamaskuje a znovu zaujme profesionální odstup, který si ode mě pečlivě udržovala po celý uplynulý rok. Mně ten její výraz ale potvrdil, že *mám* pravdu. Nebyla v něm ani stopa po hněvu, po strachu či šoku. Jen úleva.

S Aetosovým plánem neměla nic společného. Jsem o tom přesvědčená celou svou bytostí.

„Já to nechápu,“ obrátí se Fitzgibbons na dva písaře, kteří stojí za ním, a pak osloví Pancheka. „Nejsou mrtví. Proč by byli nahlášeni na seznam mrtvých?“

„Proč *byli* nahlášeni na seznam mrtvých?“ otázce se moje matka s přimhouřenýma očima plukovníka Aetose.

Ucítím poryv chladného větru, a přestože znamená chvilkovou úlevu od dusivého horka, vím, co to doopravdy znamená – generálka je naštvaná. Mrknu na oblohu, ale kam dohlédnu, všude je jen modro. Aspoň že dosud nepřivolala bouři.

„Šest dní se pohřešovali!“ vypění Aetos a jeho hlas s každým slovem stoupá. „Je přirozené, že jsme je považovali za mrtvé, ale zjevně jsme je měli stíhat za dezerci a zanedbání služebních povinností.“

„Vy nás chcete stíhat za dezerci?“ Xaden vyjde po schodech na pódium, Aetos o krok couvne a v očích se mu blýskne strach. „Poslal jste nás *do boje* a teď nás chcete označit za dezertéry?“ Xaden nemusí křičet, aby se jeho hlas nesl nad celým nástupem.

„O čem to mluví?“ zajímá se moje matka a podívá se z Xadena na Aetose. A je to tu.

„Nemám tušení,“ procedí Aetos skrze zuby.

„Dostal jsem příkaz vzít svoji letku za ochranný štít a zřídit velení Čtvrtého křídla pro Válečné hry. S naším houfem jsme přistáli u nejbližšího jezera za ochranným štítem a tam nás napadli gryfové.“ Lež mu klouže z jazyka stejně lehce jako pravda, což je úžasné... i hrozné zároveň, protože se absolutně nedají rozeznat.

Matka zamžourá a Aetos svráští husté obočí.

„Ten útok nás zaskočil nepřipravené a Deigh ani Fuil to nezvládli.“ Xaden se mírně pootočí, jako by to vyprávěl křidlům, a ne velení. „Byli mrtví, než si stačili uvědomit, co se děje.“

V hrudi se mi rozvine bolest a okrade mě o dech. Kadeti kolem nás si začnou špitat, ale já zůstanu soustředěná na Xadena.

„Ztratili jsme Liama Mairiho a Soleil Teleryovou,“ dodá Xaden a pak se přes rameno ohlédně na mě. „A málem jsme ztratili Sorrengailovou.“

Generálka se prudce otočí a na vteřinu se na mě podívá se starostí a hrůzou v očích, jako by nebyla mojí velitelkou. Podívá se na mě, jako by byla jen... mojí mámou.

Přikývnu a bolest v mé hrudi zesílí.

„On lže,“ obviní Xadena plukovník Aetos s takovou jistotou v hlase, až mi hlavou okamžitě začne vířit možnost, že to nezvládneme a mohli by nás zabít přímo na místě, kde zrovna stojíme, dřív než budeme mít šanci přesvědčit moji matku.

„*Jsem hned za hřebenem,*“ ozve se Tairn.

„Dýchej,“ šeptne Garrick. „Nebo omdlíš.“

Nadechnu se a snažím se uklidnit svoje srdce.

„Proč bych krucinál lhal?“ Xaden zvedne hlavu a podívá se na plukovníka Aetose s čirým opovržením. „Ale dobře, když mi nevěříte, pak generálka Sorrengailová dozajista dokáže rozpoznat, zda jí její vlastní dcera říká pravdu.“

Teď jsem na řadě já.

Schod za schodem vystoupám po schodišti na dřevěné pódium a postavím se vedle Xadena. Jak se ranní slunce opírá do mé kožené letecké uniformy, po zádech mi stéká pot.

„Kadetko Sorrengailová?“ Moje matka si založí paže na hrudi a s očkáváním se na mě podívá.

Vědomí, že se na mě upírá pozornost celého kvadrantu, mě přinutí odkašlat si. „Je to pravda.“

„Lže!“ zahuláká Aetos. „Neexistuje možnost, že by hejno gryfů zlikvidoval dva draky. To je naprosto nemožné. Měli bychom je rozdělit a vyslechnout jednotlivě.“

Obrátí se mi žaludek.

„Nemyslím si, že je to nutné,“ odvětlí generálka a uvolněných pramenů mých vlasů se zmocní ledový poryv větru. „A být vámi, rozmyslím si tu nárážku, že Sorrengailová nemluví pravdu.“

Plukovník Aetos ztuhne.

„Povězte mi, co se stalo, kadetko Sorrengailová.“ Máma nakloní hlavu k rameni a věnuje mi pohled, jakým se na mě dívala po celé moje dětství, kdykoli chtěla zjistit pravdu, když jsem se spolu s Brennanem a Mirou snažila utajit nějakou rošťárnu.

„*Selektivní pravdu*,“ připomene mi Xaden. „*Neříkej žádné lži*.“

Říká to, jako by to bylo kdovíjak snadné.

„Podle rozkazu jsme letěli do Athebyne.“ Podívám se jí přímo do očí. „Jak řekl Riorson, zastavili jsme se u jezera asi dvacet minut letu od pevnosti, abychom napojili naše draky, a sesedli jsme. Já jsem zahlédla jen dva z gryfů s jejich jezdci, ale všechno se stalo strašně rychle. Než jsem vůbec pochopila, co se děje...“ *Uklidni se*. Dlaní přejedu po kapse a ucítím hrany malé vyřezávané figurky, která představuje Andarnu a na které Liam pracoval, než zemřel. „Gryfové zabili Soleilina draka a rozpárali Deighovo břicho.“ Oči se mi zalijí slzami, ale začnu mrkat, dokud zas nevidím jasně. Máma oceňuje jenom sílu. Kdybych ukázala sebemenší slabost, odmítla by moje vyprávění jako projev hysterie. „Za ochranným štítem jsme neměli šanci, generálko.“

„A potom?“ zeptá se máma zcela bez emocí.

„Potom jsem držela umírajícího Liama,“ pronesu a rychle skryju zachvění brady. „Jakmile Deigh zemřel, nemohli jsme pro něho vůbec nic udělat.“ Asi vteřinu mi trvá zastrčit všechny vzpomínky a emoce zpátky do schránky, kde musejí zůstat, aby tohle fungovalo. „A dřív než jeho tělo vychladlo, probodli mě otrávenou dýkou.“

Máma vytřeští oči a trhne pohledem stranou.

Obrátím se na plukovníka Aetose. „Ale když jsme se vydali hledat pomoc do Athebyne, našli jsme opuštěnou pevnost a vzkaz, že se má velitel

křídla Riorson rozhodnout, zda bude střežit nedalekou vesnici, anebo odletí do Eltuvalu.“

„Tady je ten vzkaz.“ Xaden sáhne do kapsy a vytáhne rozkazy z Válečných her. „Nevím jistě, co má zničení cizí vesnice společného s Válečnými hrami, ale nezdrželi jsme se natolik dlouho, abychom to zjistili. Kadetka Sorrengailová umírala a já se rozhodl zachránit to, co zbylo z mé letky.“ Podá pomuchlané rozkazy její mámě. „Rozhodl jsem se zachránit vaši dceru.“

Máma popadne rozkazy a strne.

„Trvalo nám celé *dny*, než jsme našli někoho, kdo mi dokázal pomoci, ačkoli já si to léčení vůbec nepamatuju,“ povím jim. „A v momentě, kdy můj život přestal být v nebezpečí, jsme letěli zpátky sem. Dorazili jsme před půl hodinou, jak jistě může dosvědčit Aimsir.“

„A těla?“ chce vědět Aetos.

Zatraceně. „Já...“ Nemám ponětí, vím jen, co mi Xaden pověděl o tom, jak pohřbili Liama.

„Sorrengailová to neví,“ odpoví Xaden. „Z toho jedu blouznila. Jakmile jsme zjistili, že v Athebyne žádnou pomoc nenajdeme, polovina houfu se vrátila k jezeru a spálila těla obou jezdců i draků, zatímco já jsem s druhou polovinou houfu spěchal vyhledat pomoc. Jestli budete chtít důkaz, najdete ho buď sto metrů od jezera, na mýtině na východním břehu, nebo v čerstvých jizvách našich draků.“

„Dost.“ Máma se odmlčí, nepochybně aby se o jeho slovech ujistila u svého draka, a potom se pomalu otočí k plukovníku Aetosovi, který, třebaže je o pár centimetrů vyšší než ona, najednou vypadá mnohem menší. Na okrajích pódia se objeví námraza. „Toto je vaše písmo. Vy jste pro účely *Válečných her* vyprázdnil strategicky neocenitelnou pevnost za ochranným štítem?“

„Šlo jen o pár dní.“ Má aspoň tolik rozumu, aby o krok couvnul. „Pověděla jste mi, že tento rok necháte hry na mém vlastním uvážení.“

„A vaše uvážení zjevně postrádá zdravý rozum, *zatraceně*,“ odfrkne si máma. „Slyšela jsem všechno, co jsem potřebovala slyšet. Opravte seznam mrtvých, zařaďte tyto kadety do nástupu a pokračujte v ukončení studia, aby se noví poručíci co nejdříve dostali ke svým křídlům. Vás, plukovníku Aetosi, očekávám za třicet minut ve své kanceláři.“

Úlevou se mi málem podlomí kolena. Uvěřila mi.

Dainův táta se postaví do pozoru. „Ano, generálko.“

„Přežila jsi ránu dýkou poté, co jsi byla jako studentka prvního ročníku uvržena do boje,“ řekne mi.

„Přežila.“

Přikývne a na jeden úder srdce se na jejích rtech objeví spokojený úsměv. „Možná jsi mi podobnější, než jsem si myslela.“

Máma bez dalšího slova projde mezi mnou a okrajem pódia, sejde po schodech dolů a zanechá nás tu s plukovníkem Aetosem. A zatímco za námi doznívají na šterku její kroky, námraza na okrajích pódia pomalu taje. Plukovník se otočí na Xadena a mě.

Podobat se jí? To je to *poslední*, co bych chtěla.

„Tohle vám neprojde,“ tiše zasyčí Aetos.

„Co přesně nám neprojde?“ zareaguje Xaden stejně potichu.

„Oba víme, že na vás nezaútočilo *hejno gryfů*.“ Od úst mu odletí slina.

„Co jiného by nás mohlo zdržet a zmasakrovat dva draky a jejich jezdce?“ Přimhouřím oči a nechám z nich číset veškerou svoji zuřivost. Kvůli němu zahynuli Liam a Soleil. K čertu s ním. „Pokud se domníváte, že tam venku existuje nějaká další hrozba, jistě se o tu informaci rád podělíte s celým kvadrantem, abychom mohli náležitě trénovat a dokázali jí čelit.“

Věnuje mi pohled plný zlosti. „Tak strašně jsi mě zklamala, Violet.“

„To stačí,“ zvolá Xaden. „Riskoval jste a prohrál. To, co je podle vás pravda, nemůžete odhalit bez toho... no, abyste to odhalil, že?“ Na Xadenových rtech se objeví krutý úsměv. „Osobně si ale myslím, že tohle se dá snadno vyřešit dotazem na generála Melgrena. Jistě viděl výsledek naší bitvy s gryfy.“

Při pohledu na plukovníka, jehož rysy prudce ochabnou, mě zalije vlna uspokojení.

Pokud jsou v záležitosti zapletení tři a víc označených, kvůli jejich znamení vzpoury nemůže Melgren potvrdit vůbec nic a Aetos to ví.

„Předpokládám, že jsme propuštěni?“ zeptá se Xaden. „Nevím jistě, jestli jste si všiml, ale dost pozorně nás sleduje celý kvadrant. Takže pokud chcete, abych je dál bavil a znovu jim povyprávěl, co se nám stalo –“

„Zařadte. Se. Do. Útvaru,“ procedí Aetos skrz zatnuté zuby.

„S potěšením, pane.“ Xaden počká, než sejdu po schodech, a pak mě následuje. „Vyšlo to,“ poví Garrickovi. „Pověz ostatním, aby se zařadili.“

Když se ohlédnou přes rameno, všimnu si, jak Fitzgibbons opravuje seznam mrtvých a zmateně přitom potřásá hlavou, a pak se mezi Imogen a Xadenem vydám ke své letce.

„Nemusíte mě doprovázet,“ šeptnu. Cestou ignoruju pohledy všech kadetů, které mívám.

„Slíbil jsem tvému bratrovi, že se postarám o druhého Aetose.“

„S Dainem si poradím.“ Prudký kopanec do koulí by se docela hodil, ne?

„Po tvém jsme to zkoušeli vloni. Teď to zkusíme po mém.“

Imogen povytáhne obočí, ale nic neřekne.

„Violet!“ Dain poruší formaci, a když se blížíme k druhé letce Perutě plamenů, rozběhne se nám naproti. Starost a úleva, které má vetkané ve tváři, způsobí, že mě v rukou začne brnět moje síla.

„*Tady ho nemůžeš zabít,*“ upozorní mě Xaden.

„Ty žiješ! Slyšeli jsme –“ Dain se ke mně natáhne a já ucuknu.

„Dotkni se mě, a já přísahám bohům, že ti ty pracky useknu, a tak zajistím, aby ti v příštím kole výzev dal celý kvadrant co proto, Daine Aetosi.“ Moje slova si vyslouží víc než jen pár zalapání po dechu, ale mně je úplně fuk, kdo mě slyší.

„*Opravdová Violence.*“ Náznak pobavení v Xadenově tónu se ovšem v jeho obličejí neobjeví.

„Co?“ Dain zůstane stát a obočí mu vystřelí téměř až k vlasové linii. „To nemyslíš vážně, Vi, že ne?“

„Myslím.“ Svěsím ruce podél pouzder na dýky na svých stehnech.

„Měl bys ji vzít za slovo. Vlastně...“ Xaden se nenamáhá ztlumit hlas. „Pokud to neuděláš, budu to brát jako osobní urážku. Rozhodla se a její volba jsi nebyl ty. Nikdy to nebudeš ty. Já to vím. Ona to ví. Celý kvadrant to ví.“

Ach, bohové, hned teď mě zabijte. Cítím, jak mě polévá ruměncem. Nechat se před Válečnými hrami chytit v jeho letecké bundě je jedna věc. Ale veřejné oznámení – když si ani nejsem jistá, zda *existuje* nějaké „my“ –, to je něco jiného.

Imogen se zakření a já zvažuju, jestli by nebylo vhodné dloubnout ji loktem do boku.

Dain se podívá napravo a nalevo. Obličej mu zrudne tak, že mu sytě červená barva prosvítá i světle hnědými vousy. „A co dál? Budeš mi vyhrožovat zabitím, Riorstone?“ odfrkne si a znechucení v jeho tváři se tolik podobá otcovu, až mě z toho zamrazí.

„Ne.“ Xaden zavrtí hlavou. „Proč bych to dělal, když to může Sorrengailová perfektně zvládnout úplně sama? Nechce, aby ses jí dotýkal. A jsem si docela jistý, že to slyšel *celý* kvadrant. To by mělo stačit, aby sis nechal svoje ruce u sebe.“ Nakloní se blíž a jeho šepot sotva dolehne k mým uším. „A v případě, že by to nestačilo, tak si pokaždé, když se budeš chtít natáhnout po jejím obličejí, vzpomeň na jedno slovo.“

„A na jaké?“ zalkne se Dain.

„Athebyne.“ Xaden se odtáhne a z čiré hrozby v jeho výrazu mi naskočí husí kůže.

Když zazní rozkaz vrchního velitele Pancheka, abychom se postavili do pozoru, Dainova páteř ztuhne.

„Žádná reakce? Zajímavé.“ Xaden nakloní hlavu a upřeně pozoruje Dainův obličej. „Vrať se do útvaru, *veliteli letky*, než kvůli Liamovi a Soleil přestanu předstírat civilizovanost.“

Dain zbledne, a než se vrátí na své místo v čele naší letky, má aspoň tu slušnost, aby odvrátil zrak.

Xadenův pohled se na jeden úder srdce setká s mým a pak Xaden odkráčí do čela Čtvrtého křídla.

Měla jsem tušit, že když se rozhodne zasáhnout Dainovu pýchu, bude z toho divadelní představení.

Letka se posune a udělá prostor, abychom se s Imogen mohly postavit na obvyklá místa, a já cítím, jak mi pod neskrývanými pohledy mých přátel rudnou tváře.

„To bylo... zajímavé,“ šeptne vedle mě Rhiannon s oteklýma a zarudlýma očima.

„To bylo sexy,“ komentuje Nadine před námi, kde stojí vedle Sawyer.

„Milostné trojúhelníky jsou vždycky *tak* zatraceně ošemetné, nemyslíš?“ podotkne Imogen.

Ohlédnu se přes rameno a střelím po ní nasupeným pohledem. Nelíbí se mi, že dál rozvíjí to, co naznačil – anebo co předpokládá – Xaden, ale ona jen nevzrušeně pokrčí rameny.

„Bohové, tolik jsi mi chyběla.“ Když Quinn dlobne Imogen ramenem, modrý proužek v jejích krátkých blond vlasech se zahoupe. „Tyhle válečné hry stály za houby. O nic jsi nepřišla.“

Kapitán Fitzgibbons popojde na pódiu dopředu. A zatímco mu po čele stéká pot, pokračuje, kde přestal, a dál čte jména ze seznamu mrtvých.

„Zatím sedmnáct,“ šeptne Rhiannon. Poslední zkouška Válečných her je vždycky nejsmrtnější. Zajišťuje, aby k ukončení studia dospěli opravdu jen ti nejsilnější jezdci – ale Liam *byl* nejsilnější z našeho ročníku, a přesto ho to nezachránilo.

„Soleil Teleryová. Liam Mairi,“ zvolá kapitán Fitzgibbons.

Zbývající jména se mi slíjí dohromady a já se přinutím dostat vzduch do plic a snažím se potlačit pálení v očích. Písař dočte svitek a poručí duše zemřelých Malekovi.

Nikdo z nás nepláče.

Vrchní velitel Panchek si odkašle, a přestože se náš počet v průběhu roku natolik snížil, že nás tu stojí jen pár, a není tedy třeba magického zvýšení hlasu, zdá se, že si nemůže pomoci. „Nad rámec vojenského ocenění neexistují pro jezdce žádná slova chvály. Odměnou za dobře odvedenou práci je dožít se další služby a další hodnosti. V souladu s našimi tradicemi a standardy budou ti z vás, kteří dokončili třetí ročník, povýšeni na poručíky navarrské armády. Jakmile uslyšíte své jméno, vystupte z řady a převezměte svoje rozkazy. Nejpozději ráno se musíte vydat na své nové stanoviště.“

Začne s Prvním křídlem. Jmenuje terciány letku po letce a každý z nich obdrží rozkazy a opustí nádvoří.

„Není to moc slavnostní,“ zašeptá Ridoc z druhé strany a vyslouží si za to zlostný pohled od Daina, který stojí dvě řady před námi a ohlédne se na nás přes rameno.

Kretén.

„Jen říkám, že když člověk přežije tři roky na tomhle místě, měl by dostat celoživotní zásobu piva a oslavit to tak důkladně, aby si z toho nic nepamatoval,“ pokrčí Ridoc rameny.

„Neboj, večer to oslavíme,“ řekne Quinn. „Oni ty rozkazy píší... ručně?“

„Jen pro terciány, které považovali za mrtvé,“ ozve se Heaton ze zadní řady.

„Co myslíte, kdo bude náš příští velitel křídla?“ zašeptá za mnou Nadine.

„Aura Beinhavenová,“ odpoví Rhiannon. „To díky ní vyhrálo Druhé křídlo Válečné hry. Ale ani Aetos, který zastupoval Riorsona, si nevedl špatně.“

Heaton a Emery z naší letky jsou povoláni dopředu.

Rozhlédnu se po ostatních a vzpomenu si na primány, kteří s námi začali, ale neskončili. Na primány, kteří jsou pohřbeni u základů Basgiathu v nekonečné řadě kamenů anebo si jejich těla vyzvedli rodiče, aby je pohřbili doma. Na sekundány, kteří na svém rameni nikdy neuvidí třetí hvězdu. Na terciány, jako byla Soleil, kteří si byli jistí, že se dočkají konce studia, ale padli.

Možná, že tohle místo je přesně tím, čím ho nazvala ta gryfí letkyně – továrnou na smrt.

„Xaden Riorson,“ zvolá vrchní velitel. Xaden, poslední tercián v útvaru, vykročí vpřed převzít si svoje rozkazy a mně se zrychlí pulz.

Udělá se mi zle od žaludku a zapotácím se.

Ráno už bude pryč. Pryč.

I když se snažím sama sebe přesvědčit, že ho díky Tairnovu a Sgaeylinu poutu uvidím každých pár dní, nedokážu potlačit paniku, která mi zrychluje dech.

Nebude tady. Nebude na zíněnce, nebude mě zkoušet a nutit, abych se zlepšila. Nebude při hodině analýzy bitev, ani při letovém výcviku.

Měla bych být šťastná za prostor, který tím získám, ale nejsem.

Panchek se vrátí na své místo na pódiu a přejede si přitom rukama po uniformě, jako by chtěl uhladit případné záhyby.

„*Než odletím, najdu si tě.*“ Xadenův hlas pronikne mými štíty a vířícími myšlenkami, ale ztratí se, když Xaden odejde z nádvoří a zmizí v kasárnách.

Aspoň že se budeme moct rozloučit. Anebo se při loučení pohádat. Cokoli.

„Blahopřejeme novým poručíkům,“ řekne Panchek. „Vy ostatní se dostavíte do ústřední výdejny, kde odevzdáte uniformy – ano, nášivky, které jste si vysloužili, si můžete ponechat – a vyzvednete si nové. Od tohoto okamžiku jsou sekundáni terciány a primáni sekundány, se všemi privilegii, které to s sebou přináší. Seznam nově jmenovaných velitelů bude večer vystaven ve společenských prostorách. Rozchod.“

KAPITOLA ČTYŘI

Na nádvoří vypukne nadšený halas. Ridoc mě popadne do náruče, pak mě obejmě Sawyer, potom Rhiannon, a dokonce i Nadine.

Zvládli jsme to. Oficiálně jsme se stali sekundány.

Z jedenácti primánů, kteří v průběhu roku prošli naší letkou, před Rozřazením i po něm, nás zůstalo jen pět.

Prozatím.

Po třech po sobě následujících úmrtích vězňů během výslechů,
které major Burton Varrish vedl, došlo velení k názoru,
že by měl být až do odvolání odvelen z aktivního křídla.

— ZPRÁVA PODPLUKOVNIKA DEGRENSIHO
Z PEVNOSTI V SAMARÉ GENERÁLU MELGRENHOVI

KAPITOLA PĚT

Jezdci se baví stejně tvrdě, jako bojují.
A my bojujeme zatraceně tvrdě.

Když toho večera začne zapadat slunce, ve shromažďovacím sále to více, než jsem kdy předtím zažila. Kadeti se usadili kolem stolů – anebo, jak je tomu v případě Druhého křídla, na stolech –, které se prohýbají pod množstvím jídla a džbánů se sladkým vínem, napěněným pivem a levandulovou limonádou, v níž zjevně nechybí žádný podíl pálenky.

Jenom stoly na stupínku jsou prázdné. Pro tuhle jedinou chvíli nejsou žádní velitelé křídel, žádní velitelé perutí, a dokonce ani velitelé letek v dohledu. Až na hvězdy na našich ramenou, které označují roky strávené v Basgiathu, jsme si dnes večer všichni rovni. Dokonce ani nově jmenovaní poručíci, kteří se přicházejí rozloučit, nejsou v tuhle chvíli naši nadřízení.

Díky limonádě a dvěma stříbrným hvězdám na ramení cítím v hlavě příjemný šum.

„Chantara?“ zeptá se Rhiannon a nakloní se dopředu, aby se podívala za mě a povytáhla obočí na Ridoca, který taky sedí vedle mě, ale z druhé strany. „Ze všech privilegií, která sekundáni požívají, je tohle to, na které se těšíš nejvíc? Je to jen fáma.“

Vesnice, která zásobuje Basgiath, byla vždycky otevřená sekundánům z kvadrantu léčitelů, kvadrantu písařů a kvadrantu pěchoty, ale ne z našeho. Po bitce, jejímž výsledkem byl požár místního baru, je nám vstup do vesnice už téměř deset let zakázán.

„Jen říkám, co jsem zaslechl. Prý by mohli ten zákaz konečně zrušit. Vždyť už celý *rok* můžeme lovit jen tady v tom našem rybníčku,“ pronese Ridoc a svým korbelem mávne po místnosti, která se z větší části nachází za námi. „Takže možnost, že dostaneme svolení strávit každý týden pár hodin v Chantaře, je rozhodně to, na co se těším nejvíc.“

Nadine se zakření, zaleskne se jí v očích, jednou rukou si chytí vlasy, které si dnes večer obarvila na fialovo, aby jí nespadly do džbánu, a nakloní se přes stůl, aby si sklenicí ťukla s Ridocovým korbelem. „Slyšte, slyšte. Začíná to tu být trochu...“ Svraští nosík, který připomíná knoflíček, a přes Sawyera se podívá na ostatní letky v našem křídle. „Rodinné. Vsadím se, že ve třetím ročníku už to bude přímo krvesmilné.“

Všichni vybuchneme smíchy. Nikdo z nás jí nepřipomene, co je naprosto zřejmé. Podle statistiky se jedna třetina z nás třetího ročníku nedožije. Ale my jsme letošní Železná letka, jelikož jsme mezi lávkou a Gauntletem ztratili nejmín kadetů, a tak chci myslet pozitivně nejen dnes večer, ale i po následujících pět dní, během kterých bude naší jedinou povinností připravit se na příchod nových primánů.

Rhiannon si jeden ze svých copů strčí pod nos, zamračí se jako Panchek a změněným hlasem ho paroduje: „Dobře víte, že návštěvy Chantary slouží pouze k vykonání pobožnosti, kadete.“

„Hej, nikdy jsem neřekl, že se nezastavím v Zihnalově chrámu prokázat bohu štěstí svou úctu.“ Ridoc si přitiskne ruce na srdce.

„A vůbec ne proto, aby ses pomodlil za trochu štěstí, zatímco budou ostatní kadeti ve městě, že?“ komentuje Sawyer a otře si pivní pěnu z pihovatého horního rtu.

„Měním svoji odpověď,“ vyhrkne Ridoc. „Nejvíc ze všeho se těším, že se budu moct v našem volném čase přátelit s ostatními kvadranty, ať je to *kdekoli*.“

„A co je to ten volný čas, o kterém tu mluvíš?“ zavtipkuju. Možná, že na rozdíl od primánů budeme mít tu a tam pár volných hodin, ale hlavně nás čeká hromada pekelně těžkých předmětů.

„Máme teď *volné víkendy* a já využiju veškerý čas, který dostaneme.“ Jeho úsměv se změnil v uličnický úšklebek.

Rhiannon se na loktech nakloní dopředu a mrkne na mě. „Stejně jako ty využiješ každou vteřinu, kterou dostaneš, s jistým poručíkem Riorsonem.“

Moje tváře, pálenkou zbarvené do ruda, zahoří ještě víc. „Já ne–“

Kolem stolu zazní hlasité *bú*.

„Skoro všichni tě před Válečnými hrami viděli na nástupu v jeho letec-ké bundě,“ připomene mi Nadine. „A po tom dnešním představení? Pro-sím tě.“ Zakouklí očima.

Jasně. Nejspíš má na mysli to představení poté, co mi řekl, že přede mnou *vždycky* bude mít tajemství.

„Já se nejvíc těším na dopisy,“ zasní se Rhiannon. Evidentně mi přiskočila na pomoc, zatímco se k nám přiblíží Imogen s Quinn a vklouznou vedle Nadine. „Už je to hrozně dávno, co jsem naposledy byla v kontaktu se svou rodinou.“

Nepatrně se na sebe usmějeme. Žádná z nás neprozradila, že jsme před pár měsíci vyklouzly z pevnosti v Montserratu a navštívily její rodinu.

„Už žádné domácí práce!“ doplní Sawyer. „Po snídani už nikdy neumy-jí jediný talíř.“

A já už nikdy nebudu s Liamem tlačít knihovnický vozík.

„Souhlasím s jeho odpovědí,“ přikývne Nadine a přisune džbán s alko-holem k Imogen a Quinn.

Ještě před pár měsíci vůbec nebrala Imogeninu přítomnost na vědomí. Kvůli znamení vzpoury. Dává mi to naději, že noví poručíci, kteří nesou stejné znamení, nebudou na svých nových stanovištích čelit diskrimina-ci, i když jsem na vlastní oči viděla, jak se křídlo v Montserratu dívalo na označené, jako by tu vzpouru vedli oni, a ne jejich rodiče.

Ale na základě toho, co teď vím, se ostatním ani nedivím, že se jim zdrá-hají věřit. Věřit *mně*.

„Druhý ročník je nejlepší,“ rozplývá se Quinn, zatímco si nalévá pivo ze džbánu do cínového korbelu. „Máte všechna privilegia a jen zlomek povin-ností, které má třetí ročník.“

„Ale bratříčkování mezi kvadranty určitě patří k nejlepším výhodám,“ doplní Imogen a přinutí se usmát, ale přitom sebou trhne a přitiskne si prst na rozbitý ret.

„Přesně to tvrdím i já!“ Ridoc zapumpuje rukou ve vzduchu.

„Rozbila sis ret, když jste...“, vyzvídá Nadine od Imogen, ale její hlas se pomalu vytratí, když se kolem stolu rozhostí ticho.

Sklopím oči ke své limonádě. Alkohol nedokáže otupit bolestný pocit viny, který mi tíživě sedí na ramenou. Možná, že má Xaden pravdu. Jestli nezvládnou lhát přátelům, nejspíš bych si od nich měla začít udržovat odstup, abych nezpůsobila jejich smrt.

„Jo,“ hlesne Imogen a mrkne mým směrem, ale já ani na vteřinu nezvednu zrak.

„Pořád nemůžu uvěřit, že jste na vlastní kůži zažili boj,“ zadumá se Ridoc, kterého náhle opustila veškerá hravost. „Nejen Válečné hry – které s Aetosem namísto Riorsona byly šíleně děsivé –, ale opravdový boj se skutečnými gryfy.“

Ještě pevněji sevřu svoji sklenici. Jak tu mám sedět a chovat se, jako bych byla stejná jako předtím, když události v Ressonu změnily všechno, v co jsem kdy věřila?

„Jaké to bylo?“ zeptá se Nadine tiše. „Jestli vám nevádí, že se ptám?“

Jo, to mi teda zatraceně vadí.

„Vždycky jsem věděl, že gryfové mají ostré drápy, ale aby sejmuli draka...“ Sawyer se odmlčí.

Při vzpomínce na vzteklé rudé žíly vedle očí veniny, když po mně šla na Tairnových zádech, a na Liamův pohled, když si uvědomil, že to Deigh nezvládne, mi zbělají klouby na rukou a pod kůží mi začne vřít energie.

„Ptát se je přirozené,“ připomene mi Tairn. „Zvlášť když se domnívají, že by je tvoje zkušenost mohla připravit na boj.“

„Měli by se starat o své záležitosti,“ namítne Andarna ochraptěle, jako by se chystala ke spánku. „Bude lepší, když nebudou nic vědět.“

„Lidi, možná, že teď není nejvhodnější –“ začne Rhiannon.

„Bylo to příšerné,“ vyhrkne Imogen, než do sebe hodí svůj drink a udeří sklenicí o stůl. „Chcete znát pravdu? Kdyby nebylo Riorsona a Sorrengailové, všichni bychom byli mrtví.“

Střelím po ní pohledem.

Tohle se skoro blíží pochvale. Nic takového jsem od ní dřív neslyšela.

Oplatí mi pohled a v jejích bledě zelených očích není ani stopa po lítosti, ale ani po defenzivní výbušnosti. Jen čirá úcta. Nakloní hlavu a do tváří

se jí zhoupnou růžové vlasy. „A i když si strašně přeju, aby se nic z toho nestalo, aspoň ti z nás, co tam byli, na vlastní kůži zažili tu hrůzu, proti které stojíme.“

Sevre se mi hrdlo.

„Na Liama,“ popře Imogen nepsané pravidlo, že se o kadetech, jejichž jméno bylo přečteno ze seznamu mrtvých, už víc nemluví, a zvedne sklenici.

„Na Liama.“ Pozvednu svoji a všichni u stolu udělají totéž a připijí si na něho. Není to dost, ale musí to stačit.

„Můžu těm z vás, kteří jdete do druhého ročníku, nabídnout radu?“ nadhodí Quinn po chvíli ticha. „Příliš se nesblížujte s primány, hlavně dokud vám Rozřazení nenapoví, kolik z nich bude mít smysl blíž poznat.“ Ušklíbne se. „Věřte mi.“

No, tak to donutí k vystřízlivění.

Mihotající se stín mého pouta s Xadenem zesílí a začne se obtáčet kolem mé mysli jako druhý štít. Ohlédnu se přes rameno a uvidím ho na opačném konci místnosti. Opírá se o stěnu vedle dveří s rukama zastrčenými v kapsách kožené letecké bundy. Baví se s Garrickem, ale oči upírá na mě.

„*Bavíš se?*“ zajímá se, když s otravnou lehkostí překoná moje štíty.

Po kůži mi přeběhne vlna vzrušení. Míchat alkohol a Xadena rozhodně není dobrý nápad.

Anebo je to ten nejlepší nápad?

„*At' tou tvojí úžasnou myslí probíhá cokoli, jsem pro a jsem tady.*“ I z téhle vzdálenosti vidím, jak mu potemněl pohled.

Počkat. Má na sobě koženou uniformu, to znamená, že je připravený k odletu. Bodne mě u srdce a to bodnutí s sebou vezme i tu trochu dnešní radosti.

Kývne směrem ke dveřím.

„Hned budu zpátky,“ řeknu, postavím sklenici na stůl, a když vstanu, trochu se zapotácím. Už žádnou limonádu!

„Doufám, že ne,“ zamručí Ridoc. „Nebo mi o něm zničíš všechny představy.“

Zakoulím na něho očima a potom se proderu chaosem v místnosti ke Xadenovi.

„Violet.“ Očima mi přejede po obličejí a zdrží se na mých tvářích.

Zbožňuju způsob, jakým vyslovuje moje jméno. Jasně, alkohol vyhrává nad rozumem, ale moc bych chtěla, aby ho řekl ještě jednou.

„Poručíku Riorson.“ Na límci má stříbrný proužek prokazující jeho hodnost, ale nic víc, co by prozradilo jeho totožnost v případě, že by se octl za nepřátelskými liniemi. Žádné označení jednotky. Žádné určení signetu. Kromě toho, že má na krku znamení vzpoury, by mohl být kterýmkoli poručíkem v kterémkoli křídle.

„Hej, Sorrengailová,“ osloví mě Garrick, ale já ani na okamžik nedokážu odtrhnout oči od Xadena a mrknout jeho směrem. „Dnes jsi odvedla dobrou práci.“

„Díky, Garricku,“ odpovím a přistoupím ke Xadenovi. Určitě změní názor a zcela se mi otevře. Musí.

„Bohové, vy dva.“ Garrick zavrtí hlavou. „Prokažte nám všem laskavost a vyřešte si to mezi sebou. Setkáme se na letovém poli.“ Plácne Xadena po rameni a odejde.

„V té důstojnické uniformě vypadáš...,“ vydechnu, protože jsem mu nikdy neuměla zalhat a mlha v mé mysli taky moc nepomáhá, „dobře.“

„Je skoro stejná jako uniforma kadetů.“ Jeden koutek úst se mu stočí vzhůru, ale úsměv to není.

„Já přece neříkám, že jsi nevypadal dobře i v ní.“

„Ty jsi...“ Nakloní hlavu. „Opilá, že?“

„Jsem příjemně líznutá, ale ne úplně namol.“ Nedává to moc smysl, ale je to přesné. „Zatím. Ale noc je mladá a já nevím jistě, jestli jsi to slyšel, ale následujících pět dní nemáme nic na práci. Jen se připravit na primány a bavit se.“

„Škoda, že nemůžu zůstat a sledovat, jak s veškerým tím časem naložíš.“ Líně si mě prohlédne od hlavy až po paty a jeho pohled se přitom rozehrívá, jako by vzpomínal, jak vypadám nahá. Poskočí mi pulz. „Půjdeš se mnou ven?“

Přikývnu a jdu za ním do společenské místnosti, kde popadne svůj tlumok a nevzrušeně si ho přehodí přes rameno, jako by na něm vzadu neměl připevněné dva meče.

Pod nástěnkou, na níž by se měla co nevidět objevit listina s nově jmenovaným velením, se shromáždila skupina kadetů, kteří jako by měli strach, že na ní nebudou, kdyby někdo zjistil, že se nedívají.

Jo, uprostřed nich přešlapuje Dain.

„Ty neodletíš až ráno?“ zeptám se Xadena tichým hlasem, když přecházíme po kamenné podlaze rozlehlého prostoru.

„Jsou rádi, když velitelé křídel uvolní své pokoje jako první, protože noví se chtějí nastěhovat co nejdřív.“ Zaletí pohledem k davu před nástěnkou. „A protože mi nejspíš nenabídneš místo ve své posteli –“

„Tak opilá, abych udělala podobnou chybu v úsudku, ještě zdaleka nejsem,“ ujistím ho, když otevře dveře do rotundy. „Řekla jsem ti, že nespím s muži, kterým nedůvěřuju, a pokud se mi nehodláš úplně otevřít...“ Zavrtím hlavou a okamžitě toho zalituju, protože málem ztratím rovnováhu.

„Tvoji důvěru si získám v momentě, kdy uznáš, že nepotřebuješ, abych se ti úplně otevřel. Jen musíš mít odvahu začít klást otázky, na které chceš znát odpověď. S postelí si nedělej starosti. Vrátime se tam. To čekání nám jenom prospěje.“ Usměje se – ztraceně, on se vážně *usmívá* – a já málem přehodnotím svoje rozhodnutí.

„Pověděla jsem ti, že nejsme spolu, protože mi nechceš dát to jediné, co potřebuju – upřímnost –, a ty mi na to řekneš, že „nám to jenom prospěje?“ Odfrknu si, sestoupím po schodech a projdu kolem dvou mramorových sloupů v rotundě. „Taková *arogance*.“

„Jistota není arogance. Boje, do kterých se pouštím, neprohrávám. A oba přece můžeme mít svoje hranice. Nejsi jediná, kdo může ve vztahu nastavovat pravidla.“

Jakmile pochopím jeho nárazku, že problémem jsem tu já, celá se naježím. „A pouštíš se do boje se mnou?“ Když se na něho podívám, svět se nepatrně nakloní.

„Pouštím se do boje *kvůli tobě*. To je rozdíl.“ Trhne hlavou doleva, k blížícímu se plukovníku Aetosovi a jezdcí s hodností majora, a jeho pohled ztvdne.

„Riorson. Sorrengailová.“ Plukovníkova ústa se zkříví do sarkastického úšklebku. „Jak *milé*, že vás dnes večer oba potkávám. Chystáte se odletět k Jižnímu křídlu tak brzy? Fronta bude mít štěstí, když dostane tak schopného jezdce.“

Sevře se mi hrudí. Xadena nepřihradili k žádné jednotce ve vnitrozemí jako většinu poručíků. Posílají ho rovnou na frontu?

„Rád bych vám řekl, že budu zpátky dřív, než mě tady začnete postrádat,“ odvětí Xaden s rukama volně svěšenými podél těla, „ale doslechl jsem se, že jste generálku Sorrengailovou tak naštvál, že vás převelela do jedné z pevností na pobřeží.“

Plukovníkův obličej zflekatí. „Já tu sice nebudu, ale vy se tu taky moc často neohřejete. Jen jednou za čtrnáct dní, podle nových rozkazů.“

Cože? Sevře se mi žaludek a musím vynaložit každý gram sebeovládání, abych nesáhla po své síle a zachovala klid.

Major sáhne do náprsní kapsy dokonale vyžehlené uniformy a vytáhne z ní dvě složené listiny. Černé vlasy má dokonale učesané, boty dokonale lesklé a úsměv dokonale krutý.

V reakci na jeho výhružný postoj ve mně vzroste síla.

„Kde jsou mé způsobý?“ zvolá plukovník Aetos. „Violet, toto je nový zástupce vrchního velitele, major Varrish. Je zde, aby přitáhl šrouby, jak se říká. Zdá se, že jsme začali být trochu laxní, a dovolíme tu věci, které bychom dovolovat neměli. Dosavadní výkonný důstojník vrchního velitele bude nadále dohlížet na operace, přirozeně, ale Varrish se bude zodpovídat přímo Pančekovi.“

„Jsem kadetka Sorrengailová,“ opravím plukovníka. Zástupce vrchního velitele? No to je *paráda*, krucinál.

„Generálčina dcera,“ zareaguje Varrish. Od hlavy k patě mě přejede hodnotícím pohledem a jeho pozornost zaujmou všechny dýky, které mám v dosahu. „Fascinující. Slyšel jsem, že jste příliš křehká, než abyste přežila rok v kvadrantu.“

„Moje přítomnost naznačuje opak.“ To je ale vůl.

Xaden si vezme obě listiny, opatrně, aby se nedotkl Varrishových rukou, a pak mi předá tu, která má vpředu naškrábané moje jméno. Oba zároveň rozlomíme soukromou Melgrenovu voskovou pečeť a potom rozbalíme naše oficiální rozkazy.

Kadetka Sorrengailová tímto dostává každých čtrnáct dní dva dny dovolené, které lze využít pouze k letu s Tairnem do současného místa pobytu jeho družky Sgaeyl a zpět. Jakákoli jiná absence z výuky bude považována za trestně postihnutelný přestupek.

Zaskřípu zuby, abych nezareagovala tak, jak plukovník zjevně očekává, opatrně složím listinu a vložím ji do kapsy na mém boku. Odhaduju, že Xadenovy rozkazy jsou naprosto stejné, takže se uvidíme každých sedm dní. Tairn a Sgaeyl od sebe dosud nikdy nebyli déle než tři dny. Týden? Budou se nacházet v téměř neustálém stavu bolesti. To je nepředstavitelné.

„*Tairne?*“ oslovím ho.

Zařve tak hlasitě, až mi zadrnčí mozek.

„Draci vydávají své vlastní rozkazy,“ pronese Xaden klidně a rovněž si zastrčí listinu do kapsy.

„Uvidíme.“ Plukovník Aetos kývne a pak stočí pohled ke mně. „Víte, náš dřívější rozhovor mi dělal starosti, dokud mi něco nedošlo.“

„A to co?“ zeptá se Xaden, který očividně ztrácí trpělivost.

„Tajemství jsou špatnou pákou. Umírají s lidmi, kteří je zachovávají.“

Zatímco všechny čtyři kvadranty dodržují Zásady chování, jezdci mají za povinnost řídit se v první řadě Kodexem, který často ruší nařízení, podle nichž žijí ostatní kvadranty. V podstatě se tedy dá říci, že jezdci fungují podle vlastních pravidel. Otevřeně to však nikdo nepřizná.

— PRŮVODCE MAJORKY AFENDROVÉ KVADRANTEM JEZDCŮ
(NEAUTORIZOVANÉ VYDÁNÍ)

KAPITOLA ŠEST

Nevolnost, která mě zasáhne, nemá nic společného s limonádou. Vím totiž víc než jistě, že plukovník Aetos právě naznačil, že nás zabije.

„V tom případě je dobře, že my žádná tajemství nezachováváme,“ odsekne Xaden.

Aetosův úsměv se změní v jemnější verzi, tu, kterou jsem vídala po celý svůj dosavadní život. Ta změna mi nahání strach. „Buď opatrná, s kým se podělíš o své válečné historky, Violet. Nerad bych viděl, jak tvoje matka ztrácí některou ze svých dcer.“

Co to má sakra znamenat? V konečcích prstů mi zasrší energie.

Asi minutu na mě zírám, jako by se chtěl ujistit, že jsem jeho narážku pochopila, pak se otočí a bez dalšího slova odejde do společenských prostor. Varrish ho následuje.

„Právě ti vyhrožoval smrtí,“ zavrčí Xaden a zpoza sloupu vyšlehnou stíny.

„A Míře taky.“ Kdybych komukoli pověděla, co se doopravdy stalo, ohrozila bych tím i její život. Pochopila jsem. Mými žilami proudí spalující energie a hledá uvolnění. Vztek ještě víc pohání sílu, která narůstá do ohromující vlny a hrozí, že mě roztrhne na kusy.

„Pojď rychle ven, než tohle místo vypálíš do základů,“ vychrlí Xaden a natáhne se po mojí ruce. Podám mu ji, a zatímco vycházíme na nádvoří, soustředím se na udržení svých blesků v patřičných mezích, ale čím usilovněji je držím zkrátka, tím jsou rozpálenější. Když se octneme na potemnělém nádvoří, vytrhnu Xadenovi ruku a síla ze mě vytryskne s takovou prudkostí, že mi cestou ven popálí všechny nervy.

Noční oblohu rozzáří blesky a udeří do nádvoří asi dvanáct metrů od nás. Vzduchem lítá štěrka.

„Do háje!“ Xaden vytvoří štít ze stínů a zachytí kamínky, které by mohly ublížit nedaleko stojícím kadetům. „Takže alkohol zjevně tvůj signet nijak neoslabuje,“ zhodnotí pomalu. „Dobrá zpráva je, že všude kolem je jen kámen.“

„Promiňte!“ zavolám na ostatní, kteří se rozprchnou, a zakroutím hlavou nad naprosto zahanbující ztrátou kontroly. „Vidíš, já nepotřebuju ochránit. Ale celý kvadrant potřebuje ochránit přede mnou.“ Zhluboka se nadechnu a otočím se ke Xadenovi čelem. „Jižní křídlo? To sis vybral?“ Velitelé křídel si své umístění vždycky vybírají.

„V době, kdy nám ručně psali naše rozkazy, už nic na výběr nebylo. Budu v Samaře. Celý dnešní den jsem strávil balením a odesíláním svých věcí.“

Je to nejjižnější základna Jižního křídla, kde se stýkají hranice provincií Krovlan a Braevick, den letu odsud. „Kdykoli podniknou let, budou mít jen pár hodin spolu.“

„Jo. Je příšerně našťvaná.“

„Tairn taky.“ V duchu se natáhnu k Andarně, pro případ, že ještě neusnula.

„*Ztratila jsi veškerý kontakt s realitou, jestli si myslíš, že se k němu teď přiblížím,*“ odpoví hlasem ochraptělým spánkem. „*Má příšernou náladu.*“

„*Měla bys spát.*“ Měla by se připravovat na bezesný spánek. Pořád přesně nevím, co to znamená, protože ani Tairn není otevřený otázkám o tajemstvích výchovy draků, každopádně tvrdí, že spánek po následující dva měsíce je důležitý pro její růst a rozvoj. Jedna moje část se nemůže ubránit úvahám, jestli to není jen elegantní způsob, jak se vyhnout většině otravných let náladového dospívajícího draka.

Jakoby na zavolanou odpoví Andarna se zívnutím: „*A zmeškat všechnu zábavu?*“

„Budeme mít jen pár hodin na...“, šeptnu a střelím očima stranou, abych se vyhnula Xadenovu intenzivnímu pohledu. „Však víš. Na sdělení informací.“ Nádvoří mi připomíná plesový sál asi dvě hodiny poté, co všichni rozumní opustili slavnost – plný opilců a špatných rozhodnutí. Jak máme ksakru s Xadenem napravit cokoli, co mezi námi je, bez společně stráveného času?

„Vím docela jistě, že přesně o to jim jde. Rozdělí nás tak často a na tak dlouho, jak je to možné. Takže ten čas, který budeme mít, musíme využít na maximum.“

„Dnes tě nenávidím o trochu méně“, šeptnu.

„To je tím alkoholem. Nedělej si starosti, zítra mě budeš nesnášet zase jako předtím.“ Natáhne se, a když mě vezme za zátylek, neucuknu.

Každíčký centimetr mého těla zalije horko. Účinek, jaký na mě má, je stejně rozčilující jako nepopíratelný.

„Poslouchej mě.“ Ztiší hlas a jemně si mě přitáhne do náruče. Pohledem zalétne ke skupince přiopilých kadetů, kteří nás zvědavě pozorují. „*Spolupracuj.*“

Přikývnu.

„Za sedm dní jsem zpátky“, řekne, aby to slyšeli i lidé procházející kolem. „*Sgaeyl a Tairn nebudou moct na tak velkou vzdálenost komunikovat. Vycítí emoce, ale to je všechno. Nezapomeň, že velení bude číst veškeré zprávy, které pošleme.*“ Nakloní se a pro všechny ostatní to zahraje tak, že se objímáme na rozloučenou, což není daleko od pravdy.

„Během sedmi dní se toho může stát spousta.“ Chápu, co mi v duchu říká. „Co mám dělat, když budeš pryč?“

„Nic z toho, na čem záleží, se nezmění“, ujistí mě pro uši okolostojících. „*Nezapleť se do ničeho, co dělá Bodhi a ostatní.*“ Věnuje mi ten svůj pohled – ocelový –, který nasadí vždy, když je přesvědčený o své pravdě.

„Ty se nehodláš změnit, že ne?“ šeptnu a sevře se mi hrudí.

„*Toble není o nás. Všichni tě budou pozorně sledovat. A kdyby tě přistihli samotnou, neskryla bys před Melgrenem svoje činy, protože nemáš znamení vzpoury. Kdyby ses do toho zapletla, ohrozila bys všechno, pro co jsme pracovali.*“ Cestou k rotundě nás míjí další skupinka kadetů.

Tomu je těžké oponovat, zvláště když bych přitom, co jsem měla v plánu, byla odkázaná jen sama na sebe.

„Budeš mi chybět.“ Když se jezdci z Třetího křídla dostanou příliš blízko, chytí mě kolem krku. *„Plně důvěřovat můžeš jen těm, kdo s námi byli v Ressonu.“*

„Představ si všechnen ten volný čas, který budeš mít, když mě ustavičně nebudeš muset trénovat na žíněnce.“ Podlehnu nekonečnému nutkání dotknout se ho a zvednu ruce k jeho hrudi, abych pod konečky prstů cítila pravidelný tlukot jeho srdce, a tohle náhlé selhání v úsudku přičtu alkoholu.

„Raději bych tě trénoval na žíněnce, než měl spoustu volného času.“ Obtočí mi paži kolem pasu a přitáhne si mě blíž. *„Pokud jde o ostatní označené, neriskuj a raději jim nevěř. Ještě ne. Vídí, že tě nesmějí zabít, ale vzhledem k tomu, kdo je tvoje matka, by někteří z nich skákali radostí, kdyby tě viděli zraněnou.“*

„A jsme zase tam, kde jsme byli, že?“ Pokusím se o úsměv, ale spodní ret se mi chvěje. Ve skutečnosti mě jeho odlet neznepokojuje. To ze mě mluví ta limonáda.

„Nikdy jsme se odtamtud nedostali,“ připomene mi a snaží se mluvit co nejtišeji, přestože ostatní na nádvoří nám teď poskytují víc než dostatek soukromí. „Udrž se naživu a já budu za týden zpátky.“ Rukou sklouzne na bok mého krku a palcem mi přejede po hraně čelisti. Skloní se a jeho ústa se chvíli vznášejí jen dech od mých rtů. „Dnes se nám podařilo udržet se navzájem naživu. Už mi věříš?“

Poskočí mi srdce. Na rtech skoro cítím chuť jeho polibku, a bohové, tolik po něm toužím.

„Jen pokud jde o ochranu mého života,“ hlesnu.

„To je všechno?“ Jeho ústa jsou jen kousek od mých, plná příslibů, ale nic víc.

„To je všechno.“ Důvěru si musí zasloužit, jenže on se ani *nesnaží*.

„Obrovská škoda,“ zašeptá a zvedne hlavu. „Ale jak jsem řekl, čekání nám prospěje.“

Mlhou chtiče lehce a zahanbeně pronikne můj zdravý rozum. Propána, co jsem to právě málem udělala?

„Žádné čekání,“ vyhrknu rádoby zlostně, ale moje slova postrádají ráznost. „Žádné *my* nebo *nám* není, pamatuješ? Záleží to na tobě. Já mám veškeré právo vrátit se do shromažďovacího sálu a vybrat si, kohokoli chci, aby mi zahrál postel. Někoho trochu *normálnějšiho*.“ Blafuju. Možná. Nebo ze mě mluví alkohol. Anebo jen chci, aby cítil stejnou nejistotu jako já.

„Samozřejmě, že na to máš veškeré právo, ale neuděláš to.“ Líně se na mě usměje.

„Protože je nemožné tě nahradit?“ Vůbec to nezní jako kompliment. Aspoň si to namlouvám.

„Protože mě pořád miluješ.“ Jistota v jeho očích mě přivádí k zuřivosti.

„Seber se a vypadni, Riorsone.“

„Já bych vypadl, ale ty mě držíš jako ve svěráku.“ Podívá se mezi nás.

„Aha!“ Sundám ruce z jeho pasu a couvnu. „Padej.“

„Uvidíme se za sedm dní, Violence.“ Couvá k tunelu, který vede k le-
tovému poli. „A zatímco budu pryč, snaž se tohle místo nevypálit do zá-
kladů.“

Hledím jeho směrem do chvíle, než se ocitne mimo můj dohled. A pak tam zůstanu stát ještě dalších pár minut a pomalu dýchám, dokud si nejsem jistá, že jsem aspoň zdánlivě dostala své emoce pod kontrolu. Kru-
cinál, co to se mnou je? Jak je možné, že chci někoho, kdo mi odmítá
prozradit celou pravdu? Kdo z téhle záležitosti dělá tou směšnou otáz-
kou *zeptej se mě na cokoli* hru? Jako bych snad měla tušení, na co se ze-
ptat ze všeho nejdřív.

„Vrátí se,“ řekne Rhi, když se za mnou objeví s vlastními rozkazy v ru-
kou. Navzdory střízlivému tónu jí oči září vzrušením.

„Mělo by mi to být jedno.“ Přesto si objímám trup, jako bych potřebo-
vala, aby mě někdo držel pohromadě. „Co ten potlačovaný úsměv?“

„Stalo se mezi vámi dvěma něco?“ Zastrčí si listinu do kapsy.

„Co je v tom dopise?“ opáčím. „Obdržela jsi rozkazy?“ Rozkazy obvykle
znamenají jedinou věc. Popadnu ji za rameno a zakřením se. „Obdržela?“

Usměje se. „Mám dobrou a špatnou zprávu.“

„Nejdřív tu špatnou.“ To je teď moje nové motto.

„Novým velitelem našeho křídla je Aetos.“

Zesmutním. „To se dalo čekat. A co je ta dobrá zpráva?“

„Cianna, výkonná důstojnice naší letky, se stala výkonnou důstojnicí pe-
rutě.“ Její úsměv je jasnější než kterékoli magické světlo. „A ty se díváš na
novou velitelku naší letky.“

„Ano!“ Zavýsknu čirou radostí a sevru ji v náručí. „Blahopřeju! Budeš
skvělá! Už jsi!“

„Oslavujeme?“ hlasitě se zeptá Sawyer z okraje nádvoří.

„Abso-sakra-lutně!“ vykřikne Ridoc a pospíchá k nám, až mu z korbele stříká pivo. „Ať žije velitelka letky Matthiasová!“

„Jaký je tvůj první rozkaz, velitelko letky?“ zeptá se Sawyer a rozběhne se k nám v závěsu s Nadine, která sotva stačí jeho dlouhým krokům.

Rhi se podívá z jednoho na druhého a přikývne, jako by dospěla k rozhodnutí. „Žijte.“

Usměju se. Kéž by to bylo tak snadné.

Všechny žádosti o zapůjčení svazků z archivu se musejí zaznamenávat a uchovávat.

Kadet, který v tomto ohledu selže, bude nahlášen za zanedbání povinnosti a potrestán za ztrátu jakéhokoli textu, který opomene precizně sledovat.

— JAK VYNIKNOUT V KVADRANTU PÍSAŘŮ,
PŘÍRUČKA PLUKOVNÍKA DAXTONA

Tuhle místnost jsem nikdy předtím neviděl,“ prohodí Ridoc o pět dní „později, když vedle mě dosedne ve stupňovitě uspořádané učebně tvaru písmene U ve třetím patře, kde se scházíme na úvodní instruktáž. V rámci našeho křídla jsme seskupení do svých perutí a letek, takže sedíme na pravé straně druhé řady a přes zapuštěnou podlahu civíme na První křídlo.

Jak přijíždějí civilisté, aby se zúčastnili zítřejšího Dne branné povinnosti, hluk venku narůstá do konstantního šumu, ale ve zdech našeho kvadrantu zůstává ticho. Celý týden jsme se připravovali na příchod primánů, nacvičovali jsme si naše role na lávce a po večerech jsme až příliš pili. Procházet za časného rána chodbami pak bylo vždycky velmi zajímavé.

„Taky jsme nikdy předtím nebyli sekundáni,“ poznamená Rhiannon, která sedí vedle mě z druhé strany. Na lavici má dokonale srovnané pomůcky.

„Trefa,“ přikývne Ridoc.

„Zvládla jsem to!“ Nadine vklouzne na místo vedle Ridoca a zpevněnou a obvázanou rukou si z čela odhrne uvolněné prameny fialových vlasů. „Jak to, že jsme v téhle třídě nikdy předtím nebyli?“

Rhiannon jen zavrtí hlavou.